rozsévač rozsievač

9

november / listopad
2015
ročník 84

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Náš čas

Migrace

Znovu vykopat studny

„Ale já budu vyhlížet k Hospodinu, čekat na Boha, který mě spasí. Můj Bůh mě vyslyší.“ (Mi 7, 7)

Včera, dnes a zítra

Kde se Rozsévač narodil?

Náš časopis Rozsévač oslavil neuvěřitelných 100 let svého trvání. Vloni v červnu jsme jeho začátky vzpomínali na slavnostním shromáždění v Brně, byla vydána brožura 100 let rozsévání, kde najdete průřez dění kolem Rozsévače od roku 1914 až do současnosti.

Letos jsme ve dnech 29. - 30. 8. 2015 zavítali do Maďarska, do míst, kde se Rozsévač narodil, abychom společně s bratřími a sestrami sboru v Békešské Čabě odhalili pamětní desku bratru Juraji Stankovi, který Rozsévač v roce 1914 založil a vydal. Naši účast dohodli a vše potřebné zabezpečili bratři kazatelé Jan Szőllős a Tibor Bánský. Oba skvěle ovládají maďarský jazyk, takže jsme na místě neměli problém s tlumočením. Členové baptistického sboru v maďarské Békešské Čabě nás na slavnost pozvali a připravili nám milé přivítání v místní zrekonstruované modlitebně. Přijeli jsme o den dříve, abychom zvládli cestu a mohli se v místě nejdřív setkat s bratrem kazatelem a staršími sboru.
Seznámili jsme se s historií města a sboru. Někdejší malá obec se rozrostla na šedesáti pěti tisícové město, kde je téměř v každé ulici umístěna pamětní deska, připomínající někoho, kdo přispěl svou prací a životem k rozvoji města.
Dozvěděli jsme se, že kdysi, v dávné minulosti, po vyplenění tohoto místa Turky, se rozhodli obyvatelé zpod Tater přestěhovat a osídlit tuto krajinu. Po skončení první světové války se někteří vrátili zpět na Slovensko. Také bratr Juraj Stanko se vrátil. Ale před tím ještě stačil v Maďarsku založit a vydat první číslo Rozsévače.
Nebyla to lehká doba. Tehdejší radní se postavili proti vydání Rozsévače, ale bratr Stanko se nezalekl a bojoval za něj. Nakonec časopis vyšel v Békešské Čabě dne 15. března roku 1914.
V záhlaví prvního čísla Rozsévače bratr Stanko napsal: **„Vyšiel rozsievač, aby rozsieval"** (Mk 4, 3) a dále: **„Semä je slovo Božie "** (Lk 8, 11). Následují verše z Písma svatého, z epištoly Římanům 12, 1–6.

Úvodem napsal bratr Lazar: *„Roľník výjde na roľu svoju v čas rozsievania svojho a rozsieva z nádejov to svoje semeno. Povinnosť svoju vykoná totiž, semeno rozseje a ďalšie ponecháva na Pána, lebo vie, že vrast len On može dať. Tak vychádza aj náš rozsievač na roľu duchovnú, aby rozsieval. Veľmi veliká je to roľa zaiste, no ale náš Pán pomože nášmu rozsievačovi, aby dostatočne konal svoju úlohu. Vieme už napred, že nie každé zrnko rozsievača padne do zemi dobrej, padne niektoré aj vedľa cesty, aj na miesto skalnaté, ba aj medzi tŕňe, ale veríme, že padne mnoho zrniek aj do zemi dobrej. Vyjdi, vyjdi tedy milý náš rozsievaču, rozsievaj do sŕdc ľudských na tú roľu zvláštnu to velebné semä, to slovo Božie, slovo večného života.*
Požehnávaj ťa Hospodin z nebies, udeluj ti jeho požehnanie na tvoje dielo pre Pána a Spasitela nášho Ježíša Krista. Ameň."

Slovo o rozsévači z evangelia podle sepsání Marka kázal na nedělním shromáždění Dr. Mészáros Kálmán, Ph.D., který vyučuje na Teologické akademii v Budapešti. Naše delegace předala sboru dárky.

Kromě jiného také kopii prvního vydání Rozsévače z 15. března 1914. Po skončení shromáždění jsme se všichni odebrali před budovu sboru ke slavnostnímu odhalení pamětní desky bratru Juraji Stankovi. Slavnostní zážitek umocnila píseň **„Ó velký Bože, Tvá když vidím díla, stvořená mocným tvůrčím slovem Tvým,"** zazpívanou celým sborem

venku na ulici před sborovým domem. Refrén písně: **„Tu plesá, Bože, Tobě vstříc můj duch: Tys slavný Bůh, Tys slavný Bůh!"** nám připomněl, kdo je tvůrcem všeho stvoření, kdo jej udržuje v chodu, kdo se k nám sklání, těší nás v každém soužení, u koho je záchrana a spása, kdo nás nakonec k sobě povolá. Ten velký a mocný Bůh držel Rozsévač celých 100 let a bude jej držet tak dlouho, pokud sám bude chtít. V Něho doufáme, Jemu věříme, na Jeho milost spoléháme.

Pamětní deska je dvojjazyčná, nejdřív je text uvedený v maďarštině a následně ve slovenštině:

V roku 1914 v Békešskej Čabe založil kazateľ Juraj Stanko Rozsievač, časopis slovenských a českých baptistov. K 100. výročiu založenia časopisu osadil pamätnú tabulu Baptistický zbor v Békešskej Čabe a Bratská jednota baptistov v SR a v ČR
2015

Marie Horáčková

Obsah

Kde se Rozsévač narodil? 2
Včera, dnes a zítra 3
Migrace 4
Znovu vykopat staré studny 5
Náš čas 6
Tábor Čjinského sboru
Príbeh Jana 8
Inštalácia kazateľa
Postrehy z Békescsaby 9
Baptisté mají na starost školy
Vzpomínka na Juraje Stanka
Pohľad z okna 10
On probouzí moje uši
Koncil EBF 2015 11
Rezolúcia
Br. kaz. Milan Kern oslavil 70. narozeniny ... 12
Inštalácia nového kazateľa v Klenovci
Biblický festival ve Znojmě 13
Ze setkání seniorů v Račkové dolině 14
Zo stretnutia seniorov v Račkovej doline
Sestra Božena Kováčová odišla k Pánovi ... 15
Jiří Pohl u Pána
Viera a rakovina - kniha 16
Konferencia pre kresťanov v zdravotníctve . 17
Inzercia BTM
Adélka v novém autě
Redakčné oznamy
Fotokurz s Bibliou/ 9 18
Integra 19
Máme pomôcť utečencom?
Verš 1 K 15, 19 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada:
S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová,
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku: 1,35 €, predplatné na rok 13,50 € + poštovné. Poštovné pre zahraničie 29 € na rok.
Bankové spojenie: ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, č. ú. 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I. F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 9/2015: 14. 10. 2015
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92

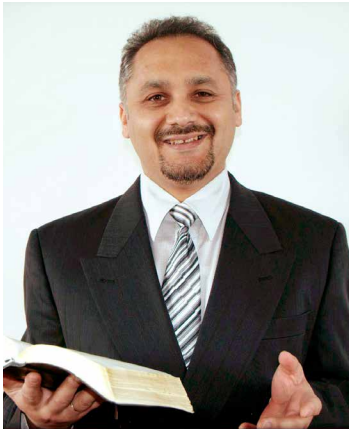

Nick Lica

Včera, dnes a zítra
Těmito slovy označujeme časovou osu, která má také tři části: *minulost, přítomnost a budoucnost*. První dvě jsou součástí našeho života, budoucnost však označuje věčnost. Časy se mění a s tím mnohé věci, které běžně používáme, a které v minulosti vůbec nebyly. Doba se mění, protože svět se mění a my také. Ale v Bibli čteme úžasnou pravdu, že *„Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky"* (Žd 13, 8). Šalamoun řekl v knize Kazatel 3, 1: ***„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas."*** Muži Izacharu byli považováni za moudré, protože rozuměli časům. Oni byli schopni interpretovat Bohem napsané Slovo skrze rozpoznání minulých událostí a budoucnosti. Dnes v Evropě se dějí věci, na které Evropa není připravena. Časy se mění a my čelíme novým situacím a výzvám, které předtím nebyly v takové míře. Politici hledají řešení pro uprchlickou krizi. Boží lid se modlí, aby také rozpoznal čas. Poslední kapitola Bible říká: Čas je blízko! Proto potřebujeme hledat Boží plán a jeho záměry v tom, co se děje (Iz 17). Není to náhoda, že do Evropy míří tolik migrantů. **Proto hledejme u Pána odpověď v porozumění času, ve kterém žijeme.**
Čas je důležitý, proto se měří. Někdo řekl: „Každé ráno je ti dáno 24 zlatých hodin. Jsou jednou z mála věcí na tomto světě, které dostaneš zdarma." I kdybys měl všechny peníze světa, nemůžeš si koupit ani hodinu navíc. Co budeš dělat s tímto neocenitelným pokladem? Pamatuj, že ho musíš používat, jakoby ti byl dán jen jednou. Když tento poklad ztratíš, nemůžeš ho znovu získat zpět.
Jakou hodnotu má pro nás Bohem daný čas? Slyšíme říkat: „Čas jsou peníze." Zdaleka to nevyjadřuje plnou pravdu. Čas je vzácnější než peníze. Je vzácnější než mnoho peněz. Když dohořívá svíce života, nemůžeme si nikdo ani za milióny dokoupit trochu času navíc.
Čas je Boží dar, je náš život.

Včera, dnes a zítra

Neznámý autor napsal následující věty o hodnotě času:
Chcete-li zjistit, co znamená jeden **rok,** zeptejte se studenta, který propadl u závěrečné zkoušky. Chcete-li zjistit, co znamená jeden **měsíc,** zeptejte se matky, které se narodilo dítě o měsíc dříve. Chcete-li zjistit, co znamená jeden **týden,** zeptejte se redaktora týdeníku. Chcete-li zjistit, co znamená jedna **hodina**, zeptejte se milenců, kteří na sebe čekají. Chcete-li zjistit, co znamená jedna **minuta**, zeptejte se někoho, komu ujel vlak, autobus nebo uletělo letadlo. Chcete-li zjistit, co znamená jedna **sekunda**, zeptejte se někoho, kdo přežil autonehodu, nebo někoho, kdo se musel navždy loučit s někým blízkým. Chcete-li zjistit, co znamená jedna **milisekunda,** zeptejte se vítěze zlaté medaile na olympijských hrách. Čas na nikoho nečeká... Prožívej plně každý okamžik svého života. A nejlépe ho oceníš s někým blízkým! (Autor neznámý)

> ***„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce " (Ž 90, 7).***

Čas je náš život a pochází od Boha. Je hřivnou, se kterou se každý musí naučit dobře hospodařit. Názorně by se to dalo přirovnat k poutníkovi na poušti, který musí dobře hospodařit s vodou, aby došel k cíli. Bůh si přeje, abychom dobře využívali čas nám svěřený.
„Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně" (Ef 5, 15–17).
V tomto textu vidíme varování: abychom si dali dobrý pozor na to, jak žijeme, a máme zde také výzvu k tomu, abychom nepromarnili čas, máme hledat a pochopit Boží vůli pro náš život.
Básník Carl Sandburg napsal: *„Čas je mince tvého života. Ta jediná mince, kterou máš, a jenom ty můžeš rozhodnout, jak ji utratit. Dej si pozor, abys nedovolil jiným lidem ji utratit za tebe."* Tímto chtěl říci: „Pozor na zloděje času, jakými jsou jiní lidé, media, internet, TV. Nejlepší prožití života je, když jej prožijeme v centru Boží vůle. Náš čas (život) potom bude dobře investován a nebude promarněn. Čas je to nejvzácnější a je nejlepším darem, jenž můžeš někomu darovat, protože ho máš jen omezené množství.
Čas je ta jediná hřivna, která nám byla dána (Mt 25, 14–30) a kterou máme používat pro dobro a růst Božího království. Buďme dobrými správci času, protože čas je to nejcennější, co nám Bůh dává.
Nepromarněme své životy, protože je nemůžeme znovu žít. Raději je investujme do Božího království, to je ta nejlepší investice našeho života. ***„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce" (Ž 90, 7).***

Migrace

Všichni, všude o tomto problému mluví. Dokonce i křesťanská TV Noe vysílala v pátek 4. 9. 2015 diskusní pořad „Kulatý stůl" právě na toto téma. Televize, rádio, internet, noviny, všechna média se drží tohoto tématu. Ne vše, co média říkají, je pravda. Některé reportáže jsou záměrně zkreslené, upravené, šíří strach, nejistotu, paniku. Politici, představitelé státu a samosprávy jsou bezradní, nepřipravení. Mnozí z vás již máte na tento problém svůj názor, někteří si ho teprve postupně utvářejí. Jiné to nezajímá, mají dost svých osobních starostí. Letos je migrace velká, masová, nezvladatelná a jde jedním směrem.

Migrace – stěhování lidí – byla vždy

O migraci, stěhování, putování mluví i **Bible, Starý zákon** a jedná se vždy o osobní příběh, příběh putování konkrétního člověka, konkrétní rodiny, rodu, kmene. Není to anonymní masa, ale konkrétní člověk, který reaguje na změny ve svém okolí, kde žije. Někdy se rozhoduje sám na vlastní pěst, jindy se nechá vést a směřovat Bohem. Věří Hospodinu, počítá s Jeho vedením, ochranou a pomocí na své cestě, na své pouti.

Abraham

První člověk, který putuje, je Abraham. Žije spolu s otcem Terachem a dalšími příbuznými ve městě Ur v Kaldejské zemi – jih Mezopotámie (**1 M 11, 31**). On a jeho rodina jsou hmotně zajištěni, provozují obchod, mají svou kulturu, náboženství, žijí v prosperující zemi (městská kultura). Na Boží příkaz, volání se Abraham s rodinou vydává na cestu (**1 M 12, 1**). Vzdává se zajištění, domova, kořenů a stává se z něj kočovník, nomád, a také bezdomovec. Nepatří mu žádná země, území, o němž může prohlásit: To je moje země. Viděno z kulturně-společenského vývoje si Abraham pohoršil. Z usedlého měšťana se stává kočovník. Abraham odchází na Boží pokyn, takže se může zdát, že nemá nic společného s dnešními migranty. Ale z pohledu lidí jeho doby je Abraham viděn a brán jako nomád, pastevec, který kočuje po zemi a nemá domov. Abraham také neodchází s prázdnou, s holýma rukama. Životně potřebné hmotné zajištění má s sebou. Jmění, stáda dobytka, služebníky a duše, které získal v Cháranu (**1 M 12, 5**). Po zastávce v Cháranu na severu Mezopotámie putuje dál do Bohem zaslíbené země Kenaanské. Ale i tam je jen host a příchozí. Věří Božímu zaslíbení, že tuto zemi dostanou jeho potomci (**1 M 12, 7**). Když nastane v Kenaanu hlad, sestoupí do Egypta, opět jako host, nezvaný host (**1 M 12, 10**). Na závěr života nakonec koupí a vlastní jen kousek země – jeskyni, jako hrobku pro svou ženu a pro sebe (**1 M 23, 17–20**). I jeho potomci, syn Izák, vnuk Jákob a jeho synové, žijí v Kenaanu jen jako hosté. Žijí v míru i v napětí s domácím obyvatelstvem. Vznikají šarvátky a boje o pastviny a hlavně o studně, o vodu (**1 M 26,15–25**). Probíhá boj o zdroje – řečeno dnešním jazykem.

Jákob

Dalším zajímavým příběhem putování je **Jákob a Josef Egyptský**. Josefův příběh známe z **1 M 39–50 kapitoly.** Josef se dostane do Egypta jako otrok prodaný svými bratry. Po dlouhé době a projitím různých zkoušek, se z něj stane druhý muž ve státě, hned po faraonovi. Josef není Egypťan, je Hebrej, cizinec. Jak byste dnes přijali, kdyby ministerský předseda ČR byl Vietnamec nebo černoch a ne Čech? Byl by to problém? Pro mnohé asi ano. Josef dostane nové jméno – Safenat Paneach, což znamená Zachránce světa (svět = Egypt a okolí). (**1 M 41, 45**) Josef je stále věrný Bohu a Bůh si ho použije pro záchranu svého lidu Izraele, Egypta i okolí. Je předobrazem Pána Ježíše Krista – zachránce světa, spasitele lidí. Josef jedná jako moudrý vládce a správce země. Po sedm úrodných let dělá zásoby na sedm neúrodných let. Dnes v ČR ani v Evropě není politik, státník tak moudrý a prozíravý, jako byl Josef. Dnes se nemyslí, neplánuje na 14 let dopředu. Dnešní politici uvažují jen na čtyři roky svého volebního období.

Josef zve svého otce Jákoba s celou rodinou do Egypta, aby přečkali dobu hladu. Až na Boží pokyn sestoupí **Jákob** s celým rodem do Egypta (**1 M 46, 1–7**). Protože je pastevec, nomád, usadí se v části Egypta zvané Gošem, protože pastýři ovcí jsou pro Egypťany ohavností (**1 M 46, 28–34**). Egypt přijímá potulné Hebreje na své území, ale vykazuje jim jen určité místo pro pobyt, protože mají jiný životní styl, kulturu a hlavně jako pastýři ovcí smrdí. Jákob a jeho lid je v Egyptě opět jako nezvaný host. Host z nouze, s ohledem na Josefa a jeho postavení.

Rút

Třetím příběhem putování je **Noemi a Rút.** Je to opět osobní příběh rodiny, jednotlivců.

V zaslíbené zemi nastane hlad. V zemi chleba (Betlehem) není chleba. (**Rt 1, 1–5**) Rodina Elímeleka odchází do ciziny, do země Moáb, za lepším. Ale nedaří se jim ani tam. Nesplní se sny o lepší budoucnosti. Synové se sice ožení, zapustí kořeny, ale brzy zemřou bez potomků, jako jejich otec. Noemi, nezajištěná vdova, zůstává sama v cizí zemi. Rozhodne se pro návrat domů. Bylo to dobré nebo špatné rozhodnutí, opustit zemi otců a odejít do Moábu? Měli doma zemřít hlady? Naději hledali v cizině. Smrt ale na ně čekala i tam. Ne vždy končí „odchod za lepším" šťastně. Naše sny a plány se nemusejí naplnit. Bible je velmi realistická kniha, popisuje život takový, jaký je! Noemi je uprchlík, host v zemi Moáb, výhled na šťastnou budoucnost se nenaplní, proto se rozhodne vrátit zpět. Chce jít sama a snachy nechat v rodné zemi. Jen jedna snacha (Rút) se rozhodne spojit svůj život, svou budoucnost, s životem Noemi (**Rt 1, 16–17**). Rút je zase cizincem a hostem v zemi Izrael. Je pohanka. Ale vyznala svou víru v Boha Izraele. Před Noemi říká: „Tvůj Bůh je mým Bohem." Nakonec se provdala za Boaze a připojila se tak k Izraeli – národnostně i vírou. Přijala kulturu i náboženství Izraele. Dnešním jazykem můžeme říci, že se pozitivně asimilovala a inkulturovala.

„S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud" (Žd 13, 2).

Pán Ježíš Kristus

Čtvrtý příběh je už z Nového zákona. Hlavní postavou je sám **Ježíš. (Mt 2, 13–15)** Jeho rodiče Josef a Marie s ním, s nemluvnětem, utíkají, prchají z Betléma do Egypta. Král Herodes jej chce zabít. Utíkají z politických důvodů, kvůli pronásledování, zachraňují si holý život. Pán Ježíš zakusil bídu našeho lidského světa a byl i uprchlíkem. **„... uprchni do Egypta" (Mt 2, 13).** Pán Ježíš šel cestou Izraele z Egypta do zaslíbené země, aby se naplnilo proroctví: „Z Egypta jsem povolal svého syna" (**Mt 2, 15**).

Jak se máme my křesťané chovat k hostům, příchozím?

Odpověď nám dává **apoštol Pavel v listu Ř 12, 13:** „Sdílejte se s bratřími (svatými) v jejich nouzi, ochotně poskytujte pohostinství" (**Žd 13, 2**). **„S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud." (Nezapomínejte na pohostinnost.)**

Sám Pán Ježíš se nás na posledním soudu bude ptát, zda jsme Ho viděli, poznali a posloužili Mu, když byl jako Ten, kdo je cizincem „… byl jsem cizincem a ujali jste se mne..." (**Mt 25, 35**). (ČEP přeložil volně – na cestách.)

Jak nazvat, pojmenovat ty, kteří přicházejí?

Dostává se jim **různého označení:**

imigranti, přistěhovalci, hosté (nezvaní hosté), příchozí, uprchlíci (před válkou, hladem, bídou), bezdomovci (opustili domov, nový hledají), exulanti, emigranti. **Ale jsou to především lidé, stejně jako my. Lidé, stvoření k obrazu Božímu.** I když je jich mnoho, musíme umět vidět jednotlivce, člověka, rodinu, konkrétní příběh, tak, jako jsme poznali konkrétní příběhy biblických postav.

Mnoho Čechů nedávno i dnes odchází za prací, za lepším do jiných zemí – do Německa, Velké Británie, USA.

Viděli jste nějaké konkrétní uprchlíky?

My, ve Sboru BJB Blansko, ano. **Rodina Thangtui z Barmy** žije od roku 2012 v Černé Hoře poblíž Blanska. Dojíždí k nám do sboru a my se jim snažíme pomáhat. Oni jsou také uprchlíci z náboženských a politických důvodů. (V Rozsévači č. 8/2015 jste o nich mohli číst.) Známe jejich osobní příběh, a proto jsou nám blízcí.

V České republice žijí lidé různých národností:

Vietnamci, Mongolci, Ukrajinci, Moldavci, Barmánci, aj. Na ně jsme si už zvykli, zapojili se do práce, do života zde. Nemáme z nich strach. Nyní přicházejí Syřané, Iráčané, lidé z afrických národů. Utíkají před válkou, bídou a hodně jsou to muslimové. My máme strach, že mezi nimi jsou ukrytí teroristé nebo se z nich teroristé stanou, až zjistí, že ani v Evropě není slibovaný ráj na zemi. Zatím Českou zemí jen procházejí. Chtějí jít za ještě lepším – do Německa, Velké Británie, Skandinávských zemí. Ale tyto země nezvládnou přijmout a uživit miliony uprchlíků. Abychom to pochopili, uvedu příklad. Kolik lidí může bydlet v jednom rodinném domě? Pět, deset, třicet, padesát lidí? Každý dům má svou kapacitu pro bydlení. Také každý stát, země může zvládnout jen určité množství uprchlíků, aniž by se přitom zhroutil celý systém.

Závěr

Není žádné hotové řešení. Rozhodující je, jak se každý z nás postaví k přicházejícím lidem! Migrace, bídy, války byly vždy. Vždy se to týká lidí. Vznikají přitom čtyři skupiny lidí:

1. ti, co vydělávají (převaděči, výrobci a prodejci zbraní, aj.)
2. ti, co jsou oběťmi
3. ti, co jsou lhostejní
4. ti, co obětem pomáhají (křesťané a další lidé)

Buďme těmi, kdo patří do čtvrté skupiny. Buďme těmi, kdo pomáhají! A naplňují slova Pána Ježíše: „Byl jsem cizincem a ujali jste se mne."

Michal Petratur, kazatel BJB Blansko

Znovu vykopat staré studny

Příběh kanadského pastora Brada Jersaka, potomka českých emigrantů. Jeden z jeho předků byl kdysi blízký přítel J. A. Komenského. Bratr Jersák napsal knihu o naslouchající modlitbě, která vyšla v angličtině v roce 1965 s názvem „Slyšíš mě?" Kniha byla přeložena do němčiny, poté byla předána sestře Hallerové, která poskytla redakci Rozsévače kapitolu o staré studni. Místo překladu celé knihy do češtiny (275 stran) se sestra Hallerová rozhodla, že se pokusí rozšířit pro naši potřebu a k dalšímu šíření původní video s českým překladem.

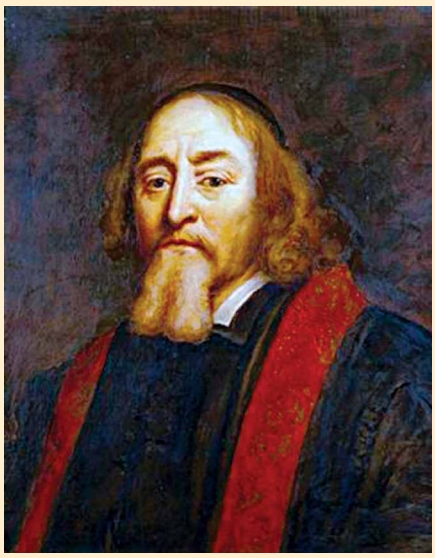

Loni jsem po delší dobu prosil Pána Boha, aby uvolnil některá požehnání mého duchovního dědictví. Modlil jsem se, aby „znovu vykopal ty staré studny" toho duchovního dědictví (srov. Ex 20, 5 b – 6).

Podobenství o vykopávání starých rodových studní najdeme v Ge 26, 18 – 19: **„Izák znovu kopal studně, které vykopali za dnů jeho otce Abrahama a které po Abrahamově smrti Pelištejci zasypali. Pojmenoval je stejně jako jeho otec. Izákovi služebníci kopali v tom úvalu a přišli na studnu pramenité vody."**

Je to příklad, jak byla Hospodinova smlouva s Abrahamem znovu obnovena s jeho synem Izákem a s dalšími generacemi (Ge 26, 1 – 5). Když jsem se Hospodina v modlitbě tázal na požehnání v mém rodokmenu, vzpomněl jsem na své kořeny v České republice.

Když jsem zavřel oči, viděl jsem obličej Jana Ámose Komenského, biskupa a učitele ze 17. století, o kterém jsem věděl, že byl duchovním otcem také rodin mých předků. Cítil jsem, že mám prosit o čerstvou vodu ze studnice Komenského. V té době se mi ve snech opakovaně vracely různé labyrinty. Kreslil jsem labyrinty, zabýval se jimi, četl o nich. Pak za mnou přišla jedna z mých přímluvkyň a řekla: „Já nevím, proč, ale cítím, že ti mám dát tohle," a vtiskla mi do ruky tři dětské hračky, labyrinty přesně takové, jaké jsem vídal ve snech. Věděl jsem, že jak Komenský, tak labyrinty mají něco společného, že mají něco společného s mými modlitbami o požehnání od mých předků, ale prostě jsem ty dvě a dvě nedokázal nijak spojit. Ještě toho večera jsem zavolal mému tatínkovi a vyprávěl mu o svých modlitbách za požehnání po předcích, o Komenském a o labyrintech.

Co jsou to za symboly a co znamenají?

Tatínek to za mne vyřešil: Ke konci 17. století byl Komenský jako poslední biskup Jednoty bratrské vykázán z vlasti do Polska. Jednalo se o rodinu Jersákovu a Markovu. Jersákova rodina po otci a po matce odešly s Komenským a ostatními Husity do Polska. Když se po 300 letech mohli vyhnanci vrátit do své původní vlasti, vrátili se i moji prarodiče a usadili se v moravském Suchdolu, přímo pod oním starým stromem, pod nímž kdysi kázával Komenský.

Tradice vypravuje, že vyhnanci s sebou nesli jen dvě knihy: Bibli kralickou a Komenského Labyrint. („Nic sebou nevzali, po všem je veta, jen Bibli kralickou a Labyrint světa.")

Jedná se o spis J. A. Komenského „Labyrint světa a ráj srdce". Je to Komenského vize jeho duchovní cesty. Labyrint se silně podobá Bunyanově „Cestě poutníka z města zkázy na horu Sión". V obou je hlavní postavou poutník, ale Komenského Labyrint byl napsán pět let před narozením Johna Bunyana.

Aby otec poctil můj objev, poslal mi k narozeninám překlad „Labyrintu". Snad si dovedete představit, jak jsem žasl, když jsem viděl, že ten starý spis pojednává o tom, co jsem měl v úmyslu napsat v této knize, totiž jak se můžeme setkat s Pánem Ježíšem ve svém srdci.

Moje myšlenky nebyly nic nového, ale pohyboval jsem se uvnitř zapomenutých pravd svého dědictví!

Vykopával jsem staré studnice. Když jsem to vyprávěl na rodinném setkání Marků, poukázal otec na mého prastrýce Josefa Marka, který byl studnař – opravdu hezká malá „náhoda"!

V poznámkách ke kázáním mého dědečka, který byl laickým kazatelem, našel z roku 1936 nadpis: **„Jan Komenský – učitel národů."**

Pán Bůh použil tu současnost symbolu vnitřního a venkovního labyrintu, aby mne vlákal do této duchovní pokladnice pokoje.

Brad Jersak

Vyrastáme z minulosti, žijeme v súčasnosti a máme prinášať dobré ovocie pre budúcnosť. Významný historik František Palacký nám zanechal okrem pohľadov do minulosti aj zaujímavé myšlienky a hodnotenia.
Pred šesťsto rokmi, po dohorení hranice Majstra Jána Husa a o niečo neskôr aj Hieronyma Pražského, vydal Konstanský zbor rozhodnutie stíhať podobným „súdnym procesom" aj všetkých 452 českých a moravských pánov, ktorí priložili svoje pečate k listu na podporu Majstra Jána Husa. Zároveň sa začali prípravy na veľkú krížovú výpravu proti Čechám. V tom čase slúžili v Prahe na kráľovskom dvore dvaja vynikajúci muži:

Náš čas

kráľovský radca, znamenitý politik a organizátor Mikuláš z Pístného, známy ako Mikuláš z Husi, a v oblasti vojenskej Ján Žižka z Trocnova.
Hovorí sa, že raz sa kráľ Václav zarazil, keď videl svojho dvorana, oddávna jednookého, ale vždy veselého, ako bez slova smutne pozerá pred seba a o niečom rozmýšľa. Keď sa ho opýtal na príčinu, dostal takúto odpoveď: „Ktorý Čech by mohol chladnokrvne pozerať, keď cudzozemci potupujú, prenasledujú a týrajú celý náš národ ako kacírov a v ďalekých krajinách upaľujú našich najšľachetnejších mužov, akoby to boli zločinci?" „Milý Ján," odpovedal mu kráľ. „Čo máme na to povedať? Čo robiť? Je možné to napraviť? Ak vieš, tak naprav. My ti to radi doprajeme." Od tej chvíle údajne Žižka vnímal právo aj povolanie, aby chránil husitov všemožnými spôsobmi. Spoločne s Mikulášom z Husi a ďalšími sa začali pripravovať na obranu a spôsobili, že husitské duchovné hnutie časom nadobudlo takú silu aj v hmotnom svete, že mohlo zatriasť celou Európou na dlhý čas. Pozornosť Európy sa sústredila na Čechy a čím ďalej, tým viac si začali okolité národy uvedomovať, že keď nebolo možné tento národ poraziť mečom (okrem množstva bojov aj päť veľkých križiackych výprav), musia začať hľadať pokojné spôsoby a s husitmi rokovať. Tým sa podarilo narušiť samotné základy stredoveku a vniesť obrat, nový smer v myslení. Podarilo sa prebudiť ducha pokroku a prišli vážnejšie snahy o nápravu cirkvi. Z tohto všetkého vyplývajú niektoré nadčasové pravdy. Vidíme, že aj prostredníctvom jednotlivcov úplne oddaných Bohu, môžu byť uskutočňované ďalekosiahle zmeny k lepšiemu. Na druhej strane, ani ten najschopnejší človek si nevystačí sám. Potrebuje spolupracovať s inými, ktorí dopĺňajú jeho nedostatky. (Napríklad, keď bol Mikuláš z Husi v Prahe a Ján Žižka v teréne, boli neporaziteľní.) Prostredníctvom takýchto ľudí Boh môže ochrániť svoje dielo aj v tých najťažších podmienkach a okolnostiach. A nakoniec všetky veľké udalosti sa skladajú z mnohých malých a každý z nás má v nich nezastupiteľné miesto aj úlohy, ktoré za nás nikto iný nemôže urobiť. Čím častejšie sa budeme vracať k tomu, čo Boh povedal, tým lepšie aj my porozumieme dianiu okolo nás, ako aj tajomstvám života, ktoré väčšine ľudí unikajú. Tým lepšie sa budeme vedieť potom pripraviť na to, čo prichádza, aby sme s Božou pomocou obstáli, pomohli ďalším a zanechali požehnanie pre tých, ktorí tu budú po nás, ak sa príchod Pána Ježiša Krista pre svoju Cirkev neuskutoční skôr.

Ľubomír Počai

Tábor Čjinského sboru

První srpnový týden se na Vsetíně uskutečnil tábor Sboru BJB – křesťanského bratrského sboru Čjinů. Čjinové jsou etnická skupina z Barmy, kteří získali azyl v České republice, založili si zde sbor, který je od roku 2012 součástí Bratrské jednoty baptistů v ČR.

Letní tábor Čjinského sboru již začíná být tradicí. Oproti minulým letům však tábor změnil místo. Vysočinu (Pustou Rybnou) vyměnili za Valašsko. Sbor BJB ve Vsetíně umožnil Čjinům pořádat svůj rodinný biblický tábor v budově sboru. Patří jim za to veliké díky a věřím, že je Pán Bůh za jejich štědrost obdaří velikým požehnáním. Modliteb díkuvzdání zaznělo mnoho. Čjinů byla opravdu plná budova i přesto, že mnoho z nich z pracovních nebo zdravotních důvodů nemohlo přijet nebo přijeli jen na víkend. Tento rok se zúčastnilo 44 osob. Čjinské rodiny jsou rozptýleny různě po České republice a jejich společná setkání jsou pro ně velmi vzácná. Sbor se schází k bohoslužbám jednou za měsíc, odděleně české rodiny a moravské rodiny, protože vzdálenosti jsou veliké. Celý sbor dohromady se sjede jen třikrát do roka – na Vánoce, na Velikonoce a v létě na tábor.
Asi každý z nás byl někdy na táboře a máme představu, jak takový tábor vypadá. Kdybyste ale byli na čjinském táboře, byli byste překvapeni. Probíhá totiž jinak, než jsme my, Češi, zvyklí. Středobodem celého tábora je biblické vyučování. Společné studium Písma je ten důvod, proč se tábor vůbec pořádá. Zábava a odpočinek je až na druhém místě. Volný program byl pouze v sobotu, v den příjezdu, a také v neděli odpoledne. V neděli dopoledne měli Čjinové a Vsetínští společnou bohoslužbu a oběd. Od pondělka do pátku probíhalo vyučování. Každý den byly na pořadu dne dva bloky vyučování a večerní shromáždění. Na začátku každého bloku bylo asi třicet minut chval. Pak už spořádaně seděli celé dopoledne, velkou část odpoledne a celý večer v malém sále, naslouchali vyučování a pečlivě plnili své sešity poznámkami. Jejich ukázněnost a hlad po Božím slově je ohromující. Vyučování nebylo nudné, bylo interaktivní, účastníci kladli mnoho otázek a vyučující dávala prostor k osobnímu zapojení posluchačů do výuky. Ta probíhala ve dvou jazycích. V jazyce Čjin, ale také v barmštině. V Čjinském státu je mnoho různých jazyků a dialektů a ne všichni mluví hlavním čjinským jazykem, proto bylo nutné používat také barmštinu. Ale na druhou stranu, ne všichni Čjinové mluví barmsky. Dva jazyky jsou proto téměř vždy nutné. Druhá část odpoledne byla vždy volná. Mládež si užívala volejbal a výlet do lesa, starší generace relaxovala.
V minulých letech byli jako vyučující pozváni čjinští kazatelé, kteří žijí v evropských zemích, kde také získali azyl stejně jako „naši" Čjinové u nás. Letos šlo pozvání až do Barmy.
Sbor si pozval ke službě doktorku teologie Rev. Khin Swe Oo, žijící a pracující v Rangúnu. Nepřijela jen na týden, kdy se pořádal tábor, ale zůstala v ČR sedm týdnů. Kromě vyučování a kázání během tábora ještě posloužila kázáním na pravidelném shromáždění Čjinů a také na shromáždění druhého barmského sboru BJB – Myanmarského křesťanského společenství. Kromě toho posloužila také soukromě v mnoha rodinách.
Druhým velkým důvodem cesty do České republiky byla návštěva její rodiny, jedna z těch, které zde získaly azyl. Položili jsme sestře Khin Swe Oo několik otázek, abyste se s ní mohli také trochu seznámit.

Víme o vás, že žijete v Barmě, že jste přijela z Rangúnu, že jste doktorka teologie a že si vás sbor Čjinů pozval, abyste je vyučovala v Písmu. Co dalšího nám o sobě prozradíte?

Jmenuji se Rev. Dr. Khin Swe Oo, ale moje původní čjinské jméno je Sui Tial. Vyučuji na Tidim Christian College v Rangúnu. Do služby jsem zapojena od roku 1996. Jsem vdaná, můj manžel, Kyaw Moe, je také kazatel a učitel; učí na Myanmarském teologickém semináři. Nemáme vlastní děti, ale adoptovali jsme dceru mého bratra, je jí třináct let.

Jak jste prožila své povolání do služby slovem?

Pocházím z Čjinského státu, oba moji rodiče jsou Čjinové. Mám čtyři bratry a dvě sestry. Moji rodiče jsou křesťané a tak jsem také automaticky byla křesťanka. Ale znala jsem Ježíše pouze ve své hlavě. Jednoho dne jsem prožila ten pocit, že Ho znám i ve svém srdci. Pán Ježíš mě od začátku volal k tomu, abych Mu sloužila. Je to tak neuvěřitelné! Miluju vyučování. Učila jsem v nedělní škole od mých patnácti let. Věřím tomu, že mě Pán Bůh povolal do služby vyučování. Čjinové jsou velmi chudí lidé, i moji

rodiče jsou chudí. Bála jsem se, že nebudu moci studovat, protože mě rodiče nemohli podporovat na semináři. Modlila jsem se, aby se našel někdo, kdo by moje studium zaplatil. Pak jsem v roce 1993 potkala kazatele, který sloužil ve sboru v Mandalay. Jeho sbor mě podporoval, dokud jsem nezískala bakalářský titul. Získala jsem ho v roce 1996 na Myanmar Theology Institut v Rangúnu. Hned poté jsem se vrátila do Čjinského státu, kde jsem učila v hlavním městě Hakha na čjinské křesťanské škole.

Jak se váš životní příběh odvíjel dál?

Poté, co jsem se vdala, jsme se s manželem přestěhovali zpět do Rangúnu. Učila jsem tam na Holy Cross Theological College. To je anglikánská škola. Chtěla jsem pokračovat ve studiu, ale neměla jsem na to peníze. Organizace ATEM (Association for Theological Education in Myanmar) mě společně se školou, kde jsem učila, vyslala do Singapuru, kde jsem studovala na Trinity Theological College. V roce 2003 jsem zde získala magisterský titul. V roce 2006 jsem změnila působiště a od té doby učím na Tidim Christian College. Potom mě opět ATEM, ve spolupráci s mou novou školou, vyslala do Hong Kongu na Lutheran Theological Seminary, na doktorandská studia. Doktorát jsem získala v roce 2011. Nikdy jsem se nikam necpala, Pán Bůh sám mi připravuje příležitosti a otevírá dveře.

Stala se z vás velmi vzdělaná osoba. Tím vám také přibylo mnoho zodpovědností.

Ano, to je pravda. Kromě vyučování ve škole slouží ve svém sboru a jsem také členkou několika organizací. Stala jsem se tajemnicí organice ATEM; té organizace, která mě finančně podporovala celá má magisterská a doktorandská studia. Jsem členkou sboru Life Baptist Church v Rangúnu, jsem také vicepresidentkou tohoto sboru. Náš sbor má něco kolem jednoho tisíce členů. V roce 2013 jsem tam získala ordinaci kázat. Kromě toho jsem členkou Vzdělávacího odboru Myanmarské baptistické konvence a Myanmarského ekumenického institutu Myanmarské rady církví.

Jaká byla vaše cesta do České republiky?

Můj bratranec zde zemřel v roce 2013. Cítila jsem, jak se moje malé neteře a moje švagrová cítí osaměle. Vždy plakaly, když jsem s nimi mluvila. Chtěla jsem je utěšit a osobně je obejmout. Moje švagrová mi řekla, abych přijela, že mi zaplatí letenku. Požádala BJB, aby mi vyřídili na cizinecké policii zvací dopis, což se také stalo. Když jsem slyšela, že mě zvou do České republiky, měla jsem velikou radost. Kromě své rodiny jsem chtěla vidět všechny „své lidi", chtěla jsem vidět, jak duchovně rostou a jak uctívají Boha. Nemají kazatele, chtěla jsem vidět, jak to zvládají. A protože jsem učitelka Bible, přijala jsem pozvání ke službě místním Čjinům i ostatním uprchlíkům z Barmy na jejich bohoslužebných shromážděních, během týdenního tábora na Vsetíně a také jsem měla mnoho příležitostí posloužit duchovně mnohokrát v jednotlivých rodinách. Také mě pozval druhý Barmský sbor v ČR (Myanmarské křesťanské společenství), kde jsem také vedla studium Bible a kázala jsem.

Co se vám během vašeho pobytu nejvíce líbilo?

Moc se mi líbil tábor. Díky němu se „moji" lidé obnovili v Pánu a získali novou sílu v Pánu. Byli tak hladoví po Božím slově. Když jsem je viděla, byli jako ovce bez pastýře.

Nikdy nezapomenu na ten jejich duchovní hlad, který byl v jejich srdcích a až viditelný na jejich tvářích. To je můj nejsilnější zážitek, který jsem zde prožila. Druhý silný zážitek bylo setkání s jednou ženou, která miluje „můj" lid jako svůj vlastní, jako svou vlastní rodinu, jako své vlastní děti. Naši lidé potřebují péči a lásku a ona je miluje celým svým srdcem.

A já si jí velmi vážím. Měla jsem i příležitost se podívat za hranice České republiky. Moje kamarádka, která žije v Amsterodamu, mě pozvala na několik dní na návštěvu. Amsterodam pro mě byl vždy zajímavý, protože právě tam začala historie baptistů.

Děkuji vám v Bratrské jednotě baptistů za vyřízení mého pozvání do České republiky. Děkuji vám ze srdce, že jste se postarali o pohřeb mého bratrance. A prosím vás, abyste se i nadále starali o „naše" lidi.

Poznámka:

Barma a Myanmar jsou jeden a tentýž stát. Barma je původní název země.

Myanmar či Myanmarský svaz se používá od roku 1989. Čjinský stát je jeden ze států v rámci Barmy (Myanmaru).

V barmské kultuře je bratranec považován za bratra, vztahově v tom není rozdíl.

IP

Príbeh Jana

Každý má vplyv. Aký je ten tvoj?

Vždy sa veľmi teším, keď stretnem Jana z Banskej Bystrice. Spoznala som ho pred štyrmi rokmi na prvom Fusion tábore a odvtedy ma jeho príbeh neprestáva fascinovať. A tak ho nechám predstaviť sa aj vám.

Jano, na Fusion chodíš už piaty rok. Spomenieš si, ako si sa naň prvýkrát dostal?
Spolužiak v škole vedel, že ma tak trochu zaujíma hudba, a spomenul Fusion spevokol, do ktorého sám chodil, aby som sa prišiel pozrieť. Vtedy som bol mimoriadne hanblivý a tichý, tak som sa viac nepýtal, len som súhlasil a išiel s ním.

Prečo si ostal? Čo sa ti páčilo?
Práve moja utiahnutosť mi takmer zabránila pokračovať. Bolo tam na môj vkus veľa ľudí. Ale spoznal som Draha Polohu, ktorý osobne za mnou prišiel a venoval sa mi. Postupne sme sa stali kamarátmi a trávili spolu čas aj mimo nácvikov. Zároveň som si začal uvedomovať, že ostatní študenti na Fusion ma prijali medzi seba aj napriek tomu, že som bol taký tichý. Nemal som veľa priateľov a veľmi som si vážil, že sú ľudia, ktorí sa o mňa zaujímajú a trávia so mnou čas.

Na Fusion skúškach sa hovorí o Bohu. Ako to pre teba na začiatku znelo? Pochádzaš z rodiny, kde ste sa o Bohu rozprávali?
Pamätám si, že keď som bol malý, tak sme s babkou chodili do kostola. Aj na základnej škole som chodil na náboženstvo a vedel som, že Boh existuje, ale nebral som ho vážne. Neskôr, keď mi zomrel otec a mamina prestala veriť, sme kresťanstvo „nepraktizovali". Najprv som si ani neuvedomoval, že tie zamyslenia na Fusion boli o Bohu. Pre mňa to skôr boli také rady do života. Mne sa to veľmi zišlo, mama so mnou často o takých veciach nehovorila a otca som nemal, takže toto bolo miesto, kde som sa dozvedal, ako žiť, prečo, a tak. Dokonca som sa na Fusion tešil práve kvôli týmto zamysleniam.

Dnes veríš v Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Ako k tomu došlo?
Na mojej ceste hľadania mi veľmi pomohol práve Draho. Chodievali sme na zmrzlinu, trávil som čas u nich doma s jeho rodinou, spolu sme hrali na nástrojoch a pri tom všetkom sa aj rozprávali. Postupne som pochopil, že potrebujem otca, a že Boh mi nielenže môže nahradiť toho, ktorého nemám, ale dať aj oveľa viac. Rozhodnutie odovzdať mu svoj život som urobil na našom prvom Fusion tábore.

Ubehli ďalšie tri roky a toto leto si sám odovzdával svoje skúsenosti ďalej ako stážista na letných táboroch Fusion. Aká to bola pre teba skúsenosť a prečo si sa vlastne rozhodol do toho ísť?
Aj ja, ako hľadajúci tínedžer, som mal otázky, ale nebol nikto, kto by sa mi venoval, až kým som neprišiel na Fusion a nespoznal Draha. Vidím, aký to malo dopad na mňa, a učím sa, že v živote nemám len prijímať, ale aj ďalej dávať. A tak chcem odovzdávať skúsenosť a lásku, čo zažívam. Stáž bola pre mňa výzvou stretávať sa s ľuďmi z rôznych kultúr, denne komunikovať v anglickom jazyku, učiť sa nadväzovať kontakt s neznámymi ľuďmi. Potreboval som byť závislý na Bohu a ešte viac som si uvedomil, že On je môj otec a dokáže ma naplniť láskou, ktorú denne potrebujem na prežitie. Videl som tiež, že On počuje všetky moje modlitby a odpovedá na ne vo svojom čase.
Ešte dodám, že Jano má 17 rokov, študuje na strednej škole, vo voľnom čase pracuje a pomáha s oranizáciou a programom pravidelných týždenných nácvikov Fusion v Banskej Bystrici (pod záštitou zboru Cirkvi bratskej v spolupráci s TC Kompas). Má veľký hudobný talent a svojou hrou na klavíri slávi Pána Boha aj v rámci vedenia chválospevov. Aké povzbudzujúce je vidieť mladého človeka, ktorý nielen odovzdal svoj život Kristovi, ale rastie v Jeho spoznávaní a je to vidieľné na jeho živote!
Každý máme svoj príbeh, ktorý bol formovaný rôznymi situáciami, a najmä ľuďmi. Jano niekoľkokrát spomenul Draha, a pre mňa je to potvrdením toho, že **investícia do ľudí sa vždy oplatí!** Nie je to to, čo sa nám snažil Pán Ježiš ukázať, kým bol tu na zemi? A z vlastnej skúsenosti viem, že je to jediný spôsob, ako zostať duchovne zdravý, živý. Na to, aby som dokázala viesť niekoho a odovzdávať duchovné pravdy, sama ich potrebujem žiť a zažívať Boha veľmi osobne každý deň.

Darina Malá

TCKOMPAS
TRÉNINGOVÉ CENTRUM KOMPAS
TRAINING CENTER KOMPAS

V nedeľu 27. septembra 2015 sme v cirkevnom zbore BJB Radostná správa v Nových Zámkoch prežili požehnané a radostné spoločenstvo, v priebehu ktorého prebehla inštalácia nového kazateľa zboru, brata Sergeja Mereshana.

Inštalácia kazateľa

Bohoslužby sa zúčastnili bratia a sestry z okolitých zborov. Spoločne sme uctievali Pána modlitbami, chválami, básňou a spoločnými piesňami.
Brat predseda Rady BJB v SR Darko Kraljik poslúžil Božím slovom z Evanjelia podľa svätého Jána, 13. kapitola 1. – 17. verš. Pripomenul, aké dôležité je uvedomenie si hodnoty Božieho dieťaťa a plnosť lásky k Pánovi Ježišovi pre vykonávanie služby kazateľa. Zboru pripomenul potrebu vzťahu, modlitieb aj praktickej služby. Brat kazateľ Sergej aj zbor si v spoločných sľuboch sľúbili vzájomnú podporu v každej oblasti života, podriadenosť Božiemu slovu, ako aj autorite Božieho služobníka a úsilie o duchovný rast.
Akt inštalácie vykonali bratia Tibor Bánsky, Darko Kraljik a Pavol Cekov, po ktorom sa v krátkosti prihovoril nový brat kazateľ Sergej. Po slávnostnom stretnutí sme ďalšie požehnané chvíle trávili pri spoločnom obede a občerstvení, ktoré pripravili milé sestry. Sme vďační Pánu za vypočuté modlitby a nášmu kazateľovi prajeme radostnú službu a Božie vedenie v plnosti Svätého Ducha v našom zbore.

Zbor BJB Radostná správa Nové Zámky

Postrehy z Békéscsaby

Celý, hoci krátky pobyt v Békešskej Čabe vo mne zanechal viaceré hlboké dojmy. Prijatie zo strany miestnych bratov a sestier bolo veľmi milé. Vnímal som ich radosť z toho, že sme prišli. Popri bohoslužbách s inšpirúcim posolstvom brata Kálmána Mészárosa a samotnom akte odhalenia tabule bol pre mňa veľmi silný moment, keď zhromaždení bratia a sestry spontánne spievali, kým sa robili fotografie.
Po ukončení oficiálneho aktu nastali veľmi zaujímavé a inšpiratívne chvíle, keď sme sa mohli neformálne rozprávať s bratmi a sestrami.
Aj tí z nás, ktorým v komunikácii bránila jazyková bariéra, našli spôsob, ako sa porozprávať.
Trápila ma trochu otázka, ako bratia a sestry porozumejú materiálom v slovenčine, ktoré sme im priniesli, keďže sa zdalo, že už nikto z nich nevie po slovensky. Pri tých spontánnych rozhovoroch mi predstavili sestru Pálmu (v preklade Palma). Jej manžel chcel, aby sa so mnou rozprávala slovensky. Trochu sa hanbila, hoci je učiteľkou slovenčiny a študuje diaľkovo teológiu. Nakoniec sme sa dohodli na spolupráci pri prekladaní materiálov a článkov do maďarčiny. Veľmi sa potešila materiálom o histórii slovenských baptistov v Maďarsku, lebo tejto téme sa chce venovať vo svojej záverečnej práci. Pán Boh takto vyriešil moju otázku ohľadne prekladateľa a jej problém ohľadne prameňov k záverečnej práci.

Jan Szőllős

Baptisté mají na starost školy

Na slavnost odhalení pamětní desky jsem se velice těšil a nebyl jsem zklamán. Vřelé přijetí, pohostinnost, pozornost místních bratří a sester - to vše bylo přemáhající. Obdivoval jsem jejich zájem o historii. Jako dárek jsme všichni dostali publikaci, vydanou k jejich významnému sborovému jubileu. Něco podobného se u nás, u našich sborů, téměř nevyskytuje.
Připomnělo mi to také moje návštěvy ústředí maďarských baptistů v Budapešti, kde se každý návštěvník může seznámit s baptistickou historií v přehledně zpracované expozici. Jinak mne mimořádně zaujal rozsah baptistické sociální a vzdělávací činnosti v Maďarsku: na 3000 sociálních pracovníků v různých zařízeních, na 300 základních škol, které tam mají baptisté na starost. Jejich úroveň, dosahované výsledky jsou celou společností hodnoceny velmi pozitivně. Ta čísla mě trošku „vyrazila dech". Mají můj obdiv, děkuji Bohu za jejich příklad, modlím se za požehnání pro jejich další službu.

Jan Titěra

Vzpomínka na Juraje Stanka

Minulý rok jsme si připomněli 100 let od vydání prvního čísla Rozsévače. S myšlenkou přišel v Békešské Čabě misijní pracovník, člen baptistického sboru Juraj Stanko. Myšlenka o Rozsévači se nezrodila v něm, toto přemýšlení bylo z jiného břehu.
Psal se rok 1914 a na obzoru se již objevovaly „červánky" první světové války. Během první světové války Rozsévač nevycházel a v průběhu století historie prošel mnohými úskalími. Byly doby, kdy se mu vedlo dobře, ale byly i doby nenávisti, zákazu hned po prvním vydání. Potom následovala doba nenávisti u nás - v době socialismu.

Po studiích jsem přišel na Slovensko do Miloslavova jako kazatel do sboru, který založil bratr Juraj Stanko. Ale tato doba pro vydávání duchovní literatury, tedy i pro časopis Rozsévač, byla velice krušná, ba vyloučená. Bydlel jsem u bratra Stanka, a tak jsem se o začátcích Rozsévače dozvěděl právě od něj. Často o něm hovořil a se zákazem Rozsévače se nikdy nesmířil. Nejednou mi položil otázku: „Myslíš, že Rozsévač ještě někdy uzří světlo slunečního jasu?" Já ho povzbuzoval, že jistě přijde doba a Rozsévač se dostane do našich rodin, ale ve skutečnosti jsem to nemyslel tak vážně. V tu dobu se zdálo, že socialismus u nás má hluboké kořeny. Se skutečností, že Rozsévač bude jednou slavit stoleté narozeniny, málokdo počítal, ani bratr Stanko ne. Ale pravda je, že co je jednou v Božích rukou, to již nikdo nevyrve. S pomocí Boží jsme si minulý rok připomněli sto let od prvního vydání Rozsévače. V té době přišla myšlenka odhalit pamětní desku na rodném domě bratra Juraje Stanka, ale jeho rodný dům je již řadu let v sutinách, taktéž i modlitebna v Békešské Čabě, kam on chodil i kázal je několik let nefunkční, nebo též v troskách. Ale v békešském baptistickém sboru mají novou modlitebnu s krásnou zahradou. Na budově této modlitebny odhalila redakční rada Rozsévače spolu s místním sborem pamětní desku zakladateli Rozsévače bratru Juraji Stankovi. Na bratra Juraje Stanka a Rozsévač jsme vzpomínali v dopoledním nedělním shromáždění. Zde byla v maďarštině přednesena i báseň bratra Ondreje Betka. Báseň měla při této příležitosti své místo. V čele naší šestičlenné delegace byla šéfredaktorka sestra Marie Horáčková a předseda redakční rady Ján Szőllős. Celé město na nás zapůsobilo velice milým dojmem.
O odhalení pamětní desky na modlitebně v Bekešské Čabě bratr Juraj Stanko ani nesnil, ale my jsme na něj vzpomínali minulý rok i letos. Za něj jsme Pánu Bohu děkovali.

Vlastimil Pospíšil

Pohľad z okna

Sadám si k písaciemu stolíku, kde je i neveľká knižnica, aby som si robil prípravu k nedeľnej službe Slovom. Môj pohľad zablúdil na ulicu. Tam, vedľa zastávky MHD, vidím rozložené kvetináče, čečinu, sušené a rezané kvety. Čo sa dá robiť!? Blíži sa Pamiatka zosnulých. Ale koho tam nevidím?! Veď je to náš bývalý sused! On predáva tie kvety! Odišli za svojím synom, ktorý kúpil dom na vidieku aj so záhradou. Keď sa moja žena s jeho manželkou rozprávali, bedákala, že si priviazali veľký batoh, hypotéku, na ktorú idú všetky peniaze.
Vidím, ako Milan, tak sa volá náš bývalý sused, chodí sem a tam a nervózne sa obzerá. Porozumel som, a preto hovorím mojej manželke, že idem dolu, porozprávať sa s ním. Ona ma haltuje, že mu pošle dačo na zjedenie a trochu kávičky. Ja striktne odmietam, oblečiem sa a vychádzam. Zvítanie bolo naozaj úprimné a srdečné a hneď rozpriadame reč. Vravím mu: „Videl som ťa z okna. Iste si premrznutý. Snáď si ešte nezabudol, kde bývame? Vecko máme a moja žena ti už hotuje kávičku. Choď sa trochu ohriať. Ja ti postrážim tovar." „Ďakujem, si dobrý kamoš. Padne mi to vhod. Cenu mám všade vypísanú," vraví Milan. „Kšeft aj tak moc nejde. Od rána som utŕžil iba čosi vyše tridsať eur." Milan prechádza na druhú stranu cesty a uberá sa k nám. Kľúče som mu dal. Ešte rýchlo zavolať Elenke, že Milan už ide.
Po krátkom čase sa vracia. Dáva mi kľúče a ja mu odovzdávam utŕžené peniaze. „Tak čo, je ti lepšie?" pýtam sa. „Vieš, ten môj Milan," myslí svojho syna, „mal ma prísť vystriedať, ale mi zavolal," – výborný vynález ten mobil – „že musí ešte čosi zariadiť s predajom a že čoskoro príde. Ja si myslím, že nemá v ruke povolenie na predaj na tomto mieste, tak tu nechá mňa, aby som si to v prípade problémov vydiskutoval."
Po chvíli mlčania pokračuje: „Dám ti jeden – dva kvetináče. Nemohol by si zavolať tej vašej príbuznej, kvôli povoleniu na predaj na tomto mieste?" Hovorí o mojej neteri, ktorá pracuje na obecnom úrade, na matrike, a nie na oddelení verejného poriadku, či hospodárskom. Nechcel by som ju obťažovať kvôli tomu povoleniu, neviem, čo urobím. Ale už prichádza Milanov syn, aby vymenil otca pri predaji.
Podarilo sa mi prehovoriť nášho bývalého suseda, aby išiel so mnou k nám. Tak som čas prípravy na nedeľné zhromaždenie nakoniec strávil v rozhovore s ním, lebo som to považoval za dôležité. A nakoniec, do kázne môžem vybrať niečo z toho, o čom sme spolu diskutovali.
Milan sa domnieva, že viera, kresťanská viera, je len pre starých, chorých a nešťastných ľudí. Veď on i jeho žena sú ešte plní síl a majú pred sebou roky práce a povinností, napriek tomu, že sa obaja o rok, dva majú dožiť sedemdesiatky. Pokojný rozhovor nás doviedol k Milanovmu doznaniu, že so zdravím to už dávnejšie nie je O.K.; že manželský vzťah ho stavia do úlohy nepotrebného člena domácnosti; že keď bude ležať v hrobe, aspoň raz za rok mu prinesú kytičku, ak prídu na „návštevu k nemu na cintorín". Cíti sa opustený a bez lásky, robot na peniaze, ktoré vždy niečo požiera. Keď sme hovorili o duši, o živote večnom, počul som útržky jeho názorov o umieraní a znovuožívení prírody, čosi o nesmrteľnosti duše či o reinkarnácii, alebo o posmrtnej odmene za zásluhy, ktoré získa človek počas pozemského života. Hovoril som mu o biblickej viere, ktorou sa človek primkne k živej Božej osobnosti a drží sa jej. Viackrát som mu pripomínal *„ďakovnú modlitbu judského kráľa Chizkiju" – Iz 38, 10 – 19: „... všetky moje hriechy si zahodil za chrbát. Veď podsvetie Ťa nebude velebiť, ani smrť Ťa nebude chváliť..."*
Vravel som mu o pevnej viere v Boha a o Jeho zmilovaní. Taká viera robí z nás víťazov nad smrťou a hrobom. Otcom viery nie je ľudské prianie posmrtného života, ale je to Božia láska, Božie odpustenie. Biblická viera nám činí Boha blízkym a nás účastníkmi všetkých Božích zasľúbení a požehnania. Spomenul som, že nielen apoštol Pavel, ale aj každý veriaci nasledovník Pána Ježiša dospieva v dôvere k biblickému presvedčeniu: *„Kto, čo nás odlúči od lásky Kristovej? Som presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli či kniežatstvá ... nebudú nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi"* (*Rím 8, 31 – 39*).
Už tento náš prvý „teologický rozhovor" vyústil v Milanovo priznanie, že osobne v nič neverí a o týchto veciach ani nepremýšľal. Pre neho existuje len práca s kvetinami, a to je všetko. Moja manželka využila príležitosť a pozvala Milana a jeho manželku Zorku k nám na nedeľný obed aj s tým, že predtým pôjdeme spolu do zhromaždenia k Božiemu slovu.
Milan sa tváril divne, ale po troch – štyroch dňoch nám oznámili, že pozvanie prijímajú. To bol výsledok práce Ducha Svätého. Vďaka, že si môžeme nielen spievať, ale aj prežívať, že „Pán Bůh prosby vyslýchá…". Vďaka Mu za to!

Pej

On probouzí moje uši

Neuvědomoval jsem si, jak jsem byl vinen tímto strašným hříchem, až do svého nedávného kázání na Britských ostrovech. Mého syna Garyho a mne tam vezl jeden z místních pastorů. Slušně se nás zeptal, jak probíhají naše kázání. Ale když jsem se mu snažil odpovědět, přerušil mě a vyprávěl o svých vlastních shromážděních. To se stalo několikrát. Pokaždé mě „trumfnul" vyprávěním, že mívá větší účast a navštívil více zemí než já.
Nakonec jsem prostě zmlknul a nechal ho mluvit. Podíval jsem se na Garyho a zakoulel očima. Pomyslel jsem si: „Jak je chlubivý. Tento kazatel je nonstop mluvka."
Ale potom jsem ucítil šťouchanec od Ducha svatého. Zašeptal mi: „Přemýšlej o tom, proč jsi rozčílený, Davide. Je to proto, že tě tento člověk neposlouchá. Chtěl jsi vyprávět. A teď, když posloucháš jeho příběhy, chtěl by ses chlubit svou vlastní službou. Možná jsi přestal mluvit, ale máš ve svém srdci chlubivého ducha."
A co víc, poskvrnil jsem svá ústa. Všimni si, že jsem o tomto muži neříkal nic hrozného. Vlastně jsem o něm neřekl ani slovo. Ale pouhým zakoulením očima jsem ho před svým synem očernil. Mohu mluvit o svatosti, mohu odhalovat hříchy společnosti, mohu kázat o vítězství Nové smlouvy. Ale jestliže dopustím, aby byla má ústa poskvrněna – jestliže vyšachuji jiného člověka tím, že se zaměřím na své vlastní zájmy, jestliže mu nebudu naslouchat s respektem – pak ve mně není prodlužován život Krista. Nevedu již život, který by mého Pána uspokojil. A nenesu ovoce Jeho díla.
„Probouzí mé uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící. Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji vzpurně, aniž se nazpět odvracím" (Izaiáš 50, 4–5).
„Uši jsi mi otevřel..." (Žalm 40, 6)

David Wilkerson

Koncil EBF 2015

Ve dnech 23. - 26. září 2015 se konal v Sofii, v Bulharsku, koncil EBF s účastí představitelů členských Jednot, ale i různých misijních organizací spolupracujících s EBF.

Ve dnech 23. - 26. září 2015 se konal v Sofii, v Bulharsku, koncil EBF s účastí představitelů členských Jednot, ale i různých misijních organizací spolupracujících s EBF. První polovina jednání probíhala v nově otevřeném baptistickém Vzdělávacím a zdravotnickém centru, další se již konala v hotelu. Centrum slouží jako sborový dům pro místní sbor, ale také pro teologické vzdělávání a pro poskytování sociální pomoci potřebným (zdravotní pomoc, poskytování jídla). Celý koncil se nesl v duchu aktuální situace v Evropě, která je zmítána migrační krizí. Byly tím poznamenány biblické úvahy, referáty, zprávy a nakonec i přijatá rezoluce. Proběhly také volby. Předsedou EBF se stal bratr Asatur Nahapetyan z Arménie, místopředsedkyní sestra Jenni Entrican z Velké Británie, tajemníkem zůstává Tony Peck z Velké Británie.

Zmíním několik věci, které mne nejvíce zaujaly na koncilu. Co se týká místních poměrů, bylo zcela evidentní, že Bulharsko je na tom oproti České republice ekonomicky výrazně hůř. Přesto, nebo právě proto, se bulharští baptisté snaží pomáhat potřebným. Počet baptistů v Bulharsku je 4500, z toho asi polovina Romů.

Přes tento vysoký podíl Romů se Romové nesnaží zakládat oddělené sbory, ale sbory jsou smíšené. I když se ortodoxní církev chová k baptistům přezíravě až nepřátelsky, nelze to říci o politických představitelích. Dokladem toho bylo, že koncil osobně pozdravil také prezident Bulharska. Velmi autentický příspěvek k migrační krizi měl delegát z Libanonu – bratr Nabil Costa. Křesťané v Libanonu nejsou v zajetí strachu z muslimů, ale pomáhají uprchlíkům v táborech bez ohledu na jejich náboženskou příslušnost. Láska projevená praktickou pomoci otevírá dveře k srdcím muslimů. Podobné bylo i svědectví bratra Philipa Madanata z Jordánska. Zkušeností jiného druhu migrace je založení sboru na Kypru, který nyní žádal o přijetí do EBF. Je to jediný baptistický sbor na Kypru a tvoří ho ženy ze Srí Lanky, které přišly za prací na Kypr a většinou pracují jako pokojské a uklízečky. Potěšující byla zpráva o projektu EBF – zakládání nových sborů. V rámci tohoto projektu s finančním zajištěním misijních pracovníků došlo v průběhu 10 let k založení 200 nových sborů s celkovým počtem asi 10 tisíc členů. Nás jistě zajímá osud IBTS. Po přestěhování do Amsterdamu dál pokračuje dobře a to pod novým, odlišitelným názvem Centrum mezinárodních baptistických teologických studií, se zkratkou IBTSC. Objekt v Praze na Jenerálce se dosud nepodařilo prodat. Ne že by nebyl zájemce o koupi, ale k velkému zdržení došlo kvůli nejasnostem ohledně vlastnictví pozemků pod budovami. Odstraňování těchto problémů se chýlí ke konci a je reálná naděje, že k realizaci prodeje dojde v nejbližších měsících.

V závěru jednání obdrželi delegáti pozvání na příští koncil, který se bude konat v estonském Tallinnu.

Milan Kern

Rezolúcia

Rezolúcia o migrantskej kríze v Európe a na Blízkom východe Stretnutie Rady Európskej baptistickej federácie v Sofii, Bulharsku 23.- 26. septembra 2015

Rada prijíma s nádejou a radosťou Božiu lásku, milosť a súcit pre každú ľudskú bytosť, zjavenú v evanjeliu Ježiša Krista a prežívanú mocou Ducha Svätého.

Pamätá v súčasnej situácii **utečencov, uchádzačov o azyl a migrantov** na Boží príkaz prijať a privítať cudzinca:

„Ak sa do vašej krajiny prisťahuje k tebe cudzinec, neutláčajte ho. Cudzinec, ktorý sa zdržuje u vás, nech je pre vás ako domorodec. Miluj ho ako seba samého, lebo aj vy ste boli cudzincami v Egypte. Ja som Hospodin, váš Boh" (Levitikus 19, 33 – 34).

Modlí sa, aby bola vládam v Európe a na Blízkom východe zverená múdrosť a za vyliatie Ducha Svätého, ktorý by zmocnil Cirkev v tých oblastiach, aby žila zvesť Ježiša Krista, ktorý povedal:

„Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a nech slúži všetkým!" (Marek 9, 35).

Stavia sa proti nebiblickým postojom, medzi inými proti odmietnutiu cudzinca, ktoré prehlbujú a vytvárajú škodlivé rozbroje a obmedzujú súcitnú a humanitárnu pomoc migrantom v Európe a na Blízkom východe.

Povzbudzuje baptistov v Európe k okamžitej, štedrej a koordinovanej pomoci v našich krajinách a miestnych spoločenstvách. Pozývame Baptistické jednoty, aby sa zapájali do zmysluplných partnerstiev s národnými, medzinárodnými organizáciami, cirkvami a kresťanskými organizáciami, ktoré pracujú priamo s migrujúcimi ľuďmi v celej Európe.

Verí s nádejou v pútnickú identitu kresťanskej viery a nebeské občianstvo kresťanov v Božom stvorení (Filipským 3, 20), a je obnovená v Božom zasľúbení nového neba a zeme (Zjavenie 21).

Bratr kazatel Milan Kern oslavil 70. narozeniny

Stalo se tak v den jubilejních narozenin, v neděli dne 13. září 2015 v rámci dopoledních bohoslužeb, kdy mu bylo popřáno v domácím brněnském sboru BJB. Oslava pak pokračovala v rodinném kruhu. Všichni vděčně konstatovali, že Pán Bůh stále dopřává bratru kazateli Kernovi, který od roku 2009 – již ve druhém volebním období zastává funkci předsedy Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů v České republice, pevné zdraví, svěžest, radostnost i neslábnoucí pracovní nasazení.

Bratr kazatel Milan Kern se narodil v Bánovcích nad Bebravou v hluboce věřící rodině, ve které se dokonce konalo každý týden několik shromáždění. V době svého středoškolského studia na průmyslové škole strojnické byl zasažen proudem duchovního probuzení na Slovensku. Svůj život odevzdal Kristu a byl pokřtěn v roce 1963 v Tekovských Lužanech. Následně se začal podílet na službě Slovem, kterému naplno otevřel svoje srdce. V roce 1970 se hlásil ke studiu na evangelické bohoslovecké fakultě v Bratislavě, ale státní orgány nedaly souhlas k jeho přijetí. Proto se přihlásil mezi prvními ke studiu na Dálkovém teologickém semináři BJB, který úspěšně absolvoval. To mu výrazně pomohlo nejen při pokračující službě Slovem,

a to již v brněnském sboru BJB po svatbě se sestrou Ivou Zelinkovou v roce 1973, ale právě tak v době, kdy v roce 1986 vstoupil v Brně na žádost brněnského sboru do kazatelské služby. Po více než jedenácti letech práce v Brně sloužil postupně ve sboru BJB v Chebu, Českých Budějovicích a Litoměřicích. Na všech místech se vepsal do myslí bratří a sester svou pečlivou přípravou kázaného Slova, věrně konanými pastoračními návštěvami v rodinách, službou ve věznici, péči o uprchlíky; spolu s manželkou se věnovali lidem přicházejícím odjinud. Zkrátka sloužil všude tam, kde členové i přátelé potřebovali duchovní podporu a pomoc. Přitom nelze nezmínit bratrův vřelý vztah k manuální práci. Vždy využíval svých stavebních zkušeností i své řemeslné zručnosti. Bratr kazatel Milan Kern se zapojoval do církevní práce i mimo svůj sbor. V Brně byl řadu let předsedou Místního odboru Kostnické jednoty, později členem Ústředního výboru KJ v Praze. V roce 1995 byl zvolen za místopředsedu VV BJB v Praze, v roce 2009 pak za předsedu Výkonného výboru BJB v ČR. Této služby se ujal v nelehkém období, kdy musely být řešeny nečekané problémy uvnitř církve. Tento úkol zvládl s Boží pomocí velmi dobře, výrazně tak přispěl k uklidnění, stabilizaci a novému období duchovní služby Bratrské jednoty baptistů. Bratr Milan Kern se smí radovat ze svých tří dcer, Evy, Marty, Věry, jejich rodin a vnoučat. Velkou životní oporou a věrnou pomocí mu je manželka, sestra Iva. Přejeme mu do dalších let stálou radost a nadšení ve službě evangelia Kristova, nové Boží zmocnění pro náročnou službu všem sborům a celému společenství Bratrské jednoty baptistů.

Redakce

Inštalácia nového kazateľa v Klenovci

V nedeľu 23. augusta sme mali v našom zbore slávnosť inštalácie. Do kazateľskej služby bol uvedený brat kazateľ Štefan Danko. Brat kazateľ má 25 rokov a pochádza z katolíckej rodiny. Mali sme vzácnych hostí. Brata podpredsedu BJB na Slovensku, kazateľa Jána Szőllősa a člena rady brata Pavla Šinka, ktorí uviedli brata kazateľa do služby. Tiež nás navštívili bratia a sestry z Košíc s kazateľom Daliborom Smolníkom, a bratia a sestry zo zboru Revúcka Lehota s kazateľom Timotejom Hanesom. Za ECAV v Klenovci pozdravil nového kazateľa brat Senior Dušan German s manželkou a pani starostka obce Klenovec Zlata Kaštanová. Do služby bol uvedený aj nový misijný pracovník Štefan Pálkovács, ktorý bol doteraz v Klenovci, ako zastupujúci kazateľ. Program zhromaž-

denia bol bohatý. Slúžil spevokol z Klenovca a R. Lehoty. Božím slovom na text Mat. 7, 7–12, slúžil brat kazateľ D. Smolník: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvorí sa vám." Tieto slová sú pre tých, ktorí si uvedomujú svoju veľkú núdzu a hlad po Bohu. Môžeme prosiť za čokoľvek, ale z kontextu sú odporučené dva filtre. Prvý filter modlitby je , že Boh je môj Otec skrze Pána Ježiša Krista. Tu sa nepíše, že Boh je stroj, ktorý nám dá všetko, čo si zažiadame. Ale Boh je Otec. Naše prosby musia vychádzať z tohoto vzťahu. Vzťahu lásky. Otec je dobrý a milujúci. Otec vie lepšie ako ja,

čo je pre mňa dobré. Druhý filter sa dá rozoznať zo slov, ktorými túto istú udalosť opisuje Lukáš, Luk.11, 9 –13... „o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho o to prosia." Pred tým ako budeš prosiť čokoľvek, potrebuješ Svätého Ducha.

Brat kazateľ Ján Szőllős, slúžil na text Ef. 4, 11–13 . Ako je to s našou službou ? Môžeme sa jeden druhého motivovať, povzbudzovať, ale aj naopak znechucovať, jeden druhého sa báť. Je dobré vidieť ľudí ako veľmi cenných, za ktorých Pán Ježiš položil svoj život. Vedieť prijímať ľudí takých, akí sú.

Brat kazateľ T. Hanes vybral text Sk13, 2–3 Uvedenie do služby cez pôst ? Boli by sme ochotní podstúpiť za služobníkov až takýto zúfalý zápas? Je nám zápas o duše dôležitejší ako jedlo?

Modlíme, sa aby počuté slovo padlo do úrod-

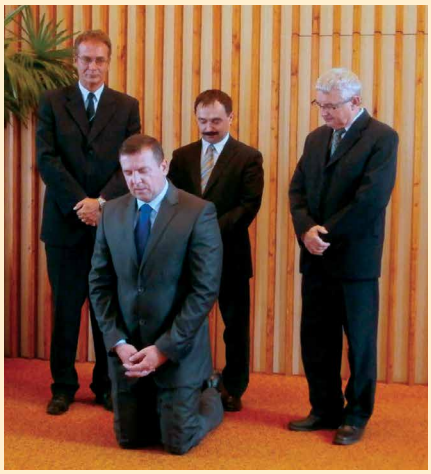

nej pôdy našich srdc. Brat kazateľ Š. Danko začal službu v Klenovci pozvaním ku spoločným modlitbám za prebudenie. Prebudenie v zbore a potom mimo zbor.
Modlíme sa, aby ľudia mohli vidieť v našich životoch každý deň zmierenie a odpustenie, že sa v boji s hriechom a nenávisťou dá zvíťaziť len s Pánom Ježišom.
Veríme, že výsledkom takéhoto odovzdania sa do služby Pánovi nového kazateľa a členov zboru bude radosť.

J. Kováčik

Ve Znojmě na Jižní Moravě existuje již několik let malá misijní stanice patřící ke sboru BJB v Uherském Hradišti. Každý rok se snažíme pořádat misijní aktivity, které zaznamenají spoluobčané města. Naším cílem je dát příležitost co největšímu počtu lidí, žijících ve znojemském regionu, slyšet evangelium. Toužíme po tom, aby mnozí lidé uslyšeli o záchraně v Ježíši Kristu, obrátili se a stali se učedníky Pána Ježíše Krista. Sekundárním efektem takového dění by mohl být vznik samostatného baptistického sboru ve Znojmě.
V loňském roce jsme se rozhodli, že se pokusíme uspořádat první ročník Biblického festivalu, který by nejrůznějšími způsoby a formami zviditelnil Bibli jako živé, atraktivní, moudré, hodnotné a důvěryhodné Boží slovo. Jako vhodné nástroje ke zviditelnění by mohly posloužit nejrůznější formy křesťanského umění, besedy, přednášky, semináře a doprovodné programy pro všechny generace „znojmáků" – alespoň tak jsme uvažovali. Ve sborovém finančním rozpočtu jsme proto uvolnili na tento účel vzhledem k našim možnostem poměrně značnou částku a požádali jsme rovněž sponzory o spolufinancování našeho projektu. Finance byly zajištěny, za což jsme byli Pánu vděční.

Biblický festival ve Znojmě

Nastal čas příprav a mediální kampaň. Nechali jsme vytisknout krásné plakáty, které visely na všech výlepových plochách ve Znojmě a v okolních obcích. Oslovili jsme místní periodika se žádostí o zveřejnění pozvánky. Vůbec nejlepší zkušenost jsme udělali se Znojemskými listy, což je formát městského zpravodaje vydávaného radnicí. Je rozesílán zdarma do každé domácnosti a požívá všeobecný společenský respekt. Skutečně ho prolistují zástupy spoluobčanů bez ohledu na věk, politické či zájmové preference. Toto médium je pro nás nedocenitelné. Byli jsme rádi, že jsme mohli napsat celý článek, nikoliv pouze krátkou pozvánku a zdarma jej vydat. Město tak skutečně mohlo zaznamenat náš misijní počin.
První ročník festivalu proběhl od 3. do 7. září 2014 v krásné gotické kapli svatého Václava. Pozvali jsme ke spolupráci křesťanské umělce – malířku Marii Plotěnou a uměleckého fotografa Vratislava Hnátka, jejichž výstavy provázely festival po celý čas. Dohled na výstavě zajišťovala naše skupinka, díky čemuž jsme měli řadu příležitostí k rozhovorům s návštěvníky nebo jsme třeba jen nabídli některý z evangelizačních letáků BTM. Pro vážnější zájemce jsme měli připravené výtisky Nových zákonů, které u nás distribuovala misijní společnost Mezinárodní svaz Gedeónů, za což jsme velmi vděční. Na úvod festivalu se uskutečnila vernisáž výstavy za účasti uvedených umělců. Vernisáž jsme pořádali ve spolupráci s Brněnskou tiskovou misií. Slovem provázel bratr Jan Titěra, jehož kultivovaný projev byl pro nás velkou pomocí. Hudbou a písněmi posloužila hudební skupinka BTM. Ačkoliv jsme měli velké obavy z návštěvnosti, lidé si k nám cestu našli a úvodní den festivalu se skutečně vydařil.
Druhý den jsme nabídli cestopisnou besedu o biblické zemi Izraeli, kterou vedl bratr kazatel Jan Zajíc. Zařadit cestopis byl tah, který se nám vyplatil, neboť návštěvnost spoluobčanů byla mimořádná. Jan Zajíc využil přirozeným způsobem příležitosti ke sdílení Božího slova, které cestopisná beseda zcela nenásilně poskytla. Třetího dne jsme měli přednášku na biblické téma, kterou vedl známý a populární řečník Dan Drápal. Zazněly zajímavé informace a setkání bylo svým charakterem velmi milé, návštěvnost však zůstala hluboko za naším očekáváním. V misijní službě pochopitelně dochází i k neúspěchům. Nezbývá, než vzít tuto realitu na vědomí.
To skutečně patří k duchovní službě.
V sobotu, předposlední den vystoupila křesťanská folkrocková kapela Oboroh a koncert byl příjemným kulturním zážitkem s příležitostí slyšet úžasná slova zhudebněných biblických žalmů.
Poslední den festivalu jsem nabídl zájemcům biblický seminář na téma „Izrael v posledních časech" - výklad Bible na základě textu listu Římanům 9 - 11. Mělo se už jednat pouze o takové festivalové „paběrkování". Nabídka byla určena vážnějším zájemcům o biblické poselství. Avšak byli jsme velmi překvapeni nezvyklým zájmem a naprosto nečekanou návštěvností. Využil jsem této příležitosti ke krátkému sdílení evangelia. Z taktických důvodů jsem „zaimprovizoval" a pozval jsem případné zájemce na naše stan-

dardní nedělní shromáždění, kde jsem chtěl za týden v probíraném tématu pokračovat.
Přestože byl Biblický festival pro nás finančně velmi náročný a nebylo jednoduché tuto akci zrealizovat v síle pěti lidí, byli jsme nakonec z této služby nadšení. Pán Ježíš nám skutečně požehnal a vnímali jsme Jeho pomoc, ochranu, milost a vedení. Jemu za to patří náš dík. Tento projekt nám otevřel další možnosti ke službě. Příkladem toho je úžasná příležitost vánočního rozhovoru, který vyšel v prosincovém čísle Znojemských listů. Měl jsem tak možnost sdílet hodnoty evangelia při netradičním rozhovoru s redaktorkou místního plátku. Mnozí lidé tento rozhovor četli a spontánně na něj reagovali. (Učitelé ve školách našich dětí, kuchařka ve školní jídelně, lidé v supermarketech a na ulici, trenér fotbalového klubu, kolegové ze zaměstnání atd.) Bez Biblického festivalu by se tato příležitost nenaskytla.
Na základě loňské zkušenosti jsme se rozhodli, že letos v září uspořádáme druhý ročník Biblického festivalu. Uskutečnil se ve dnech 5. – 8. září 2015 a byl zahájen v kapli sv. Václava **recitálem autorských písní Míly Čecha**. Byl to pro nás povznášející zážitek. Dále festival pokračoval přednáškou Dana Drápala na téma: **„Výklad žalmů (nejen krále Davida)"**. Třetí den festivalu přednášel dál Dan Drápal a mohli jsme nahlédnout do hloubky Žalmů. Přednáška nesla název: **„Je Bible kniha inspirovaná Bohem?"** a vycházela z originálu (z hebrejštiny).
Festival se chýlil ke konci a my jsme slyšeli přednášku Jaroslava Plevy, kazatele Bratrské jednoty baptistů na aktuální téma: **„Radost Mistra Jana – 600 let od mučednické smrti Mistra Jana Husa"**. Letošní Biblický festival skončil přednáškou Miroslava Čížka, kazatele Bratrské jednoty baptistů ve Znojmě na téma: **„Bible – základ evropské civilizace".** Znovu jsme mohli prožít Boží požehnání při naší práci a ověřili si, že misijní služba otevírá další dveře velkých možností. Díky Pánu za to.

Miroslav Čížek,
misijní pracovník BJB Znojmo

Ze setkání seniorů v Račkové dolině

Jsme vděční Pánu Bohu, že jsme se po 365 dnech od posledního setkání slovenských a českých seniorů mohli opět setkat ve dnech 8. – 12. září 2015 v chatě Jana Ámose Komenského v Račkové dolině ve Vysokých Tatrách. Všichni, kteří se na toto setkání těšili a komu bylo umožněno, sem s vděčnosti přijeli. Každé setkání seniorů je trochu jiné. Organizátoři, zejména bratr Vasil Vološťuk, přijdou vždy s něčím novým a mile nás překvapí.
Základem setkávání je vždy duchovní vzdělávání. Někdy slouží sami senioři, ale někdy jsou do programu zapojeni někteří z místních kazatelů. Tentokrát bylo vzdělávání svěřeno mladým kazatelům a stálo to za to. Nepochybuji, že všichni účastníci si z jejich přednášek odnesli Boží požehnání a povzbuzení. Téma letošních přednášek: Chození v rozhojňující se lásce nás vedlo k přemýšlení o Písmu (Fil. 1, 9–11). Úvodní přednášku na toto téma vedl bratr kazatel Július Stupka z místního sboru ve Vavrišově a dále kázal bratr kazatel Timotej Hanes. Cílem setkání bylo poznat hloubku a bohatství biblického textu. Na mě to působilo jako bezedná studna, jejíž pramen nikdy nevyschne. Následující přednášku měl bratr kazatel Tomáš Kohút na text Mk 9, 50 o chození v pokoji. Bratr Július Kremský hovořil na text Žd. 10, 19–24 o chození novou a živou cestou. Konferenci uzavřel předseda Rady BJB SR bratr dr. Darko Kraljik.
V průběhu setkání máme vždy jeden den volna. Organizátoři objednají autobusový zájezd, abychom mohli poznávat Vysoké Tatry a jejich krásné okolí. Ne jinak tomu bylo i letos. Cestou jsme se zastavili na krátké prohlídce v Ružomberku. Byli jsme seznámeni s historií továrny, obdarováni tužkami, zápisníky a dalšími upomínkovými předměty. Po návštěvě v továrně jsme pokračovali na Oravu. I zde bylo co obdivovat! Krásné hory, údolí, města, vesnice i osamělé vísky. Na zpáteční cestě z Oravy jsme se opět zastavili v Ru-

žomberku ve sboru BJB. Sbor na nás udělal veliký dojem. Patří mezi středně velké sbory, ale práce sboru je veliká. Místní kazatel bratr Miloš Masarik přesahuje svou prací hranice sboru. Všechny naše zájezdy vede již řadu let bratr Vasil Vološťuk s manželkou. Bratr má historii Vysokých Tater „v malíčku". O místech, kudy projíždíme, povídá tak podrobně, že se mi zdá, jakoby zde znal každý kámen.
Letos jsme si připomněli také kulaté výročí chaty. V roce 1945, brzy po ukončení války, se rozhodlo o vybudování střediska pro mládež, pro účely sborů československých baptistů. Pro tento účel byla sestavena komise z čelných představitelů Jednoty československých baptistů, kteří se pod petici stavby podepsali. Vyjmenuji alespoň některé z nich: Dr. Jindřich Procházka, ředitel semináře v Praze, dále kazatel Cyril Burget, kazatel Jan Řičař. Ze slovenské strany to byli kazatelé: Karel Vaculík z Bratislavy, Michal Kešjar z Vavrišova, bratr Martin Nahálka, podnikatel z Liptovského sv. Mikuláše, bratři Vladimír a Ján Kováčovi z Liptovského Hrádku a Liptovského sv. Mikuláše a také podnikatelé.
O historii chaty v Račkové dolině a rekonstrukci chaty v současnosti jsme psali v minulých vydáních Rozsévače. Naši předkové mínili práci na stavbě chaty jako práci duchovní a slibovali si, že se zde budou konat i evangelizace, setkávání sborů, konference, setkávání mládeže a jiných složek sborů. Konference sborů se konala již v roce 1947, ale byla poslední. Satan tomu dílu nepřál a tuto myšlenku na řadu let odstranil, ba zničil. Letos přijel na setkání seniorů jeden z českých baptistů poprvé a nepřijel s prázdnou. Přivezl na rekonstrukci chaty příspěvek ve výši 50 000 Kč! Téměř se nám to nechtělo věřit, ale byla to pravda.
Máme teď dvě centra Jednoty, ale podobné centrum ke shromažďování jako je Račková dolina, máme jen jedno. Bylo by chvályhodné, kdybychom na dokončení díla našich předků i nadále pokračovali. Potomci těch, kteří chatu postavili pro potřeby Jednoty, by měli v jejich díle i na tomto úseku pokračovat, a to nejen duchovně.
Při odjezdu jsme se spolu shodli, že sem za rok, dá-li Pán Bůh, opět přijedeme.

Vlastimil Pospíšil

Zo stretnutia seniorov v Račkovej doline

Uvádzame krátenú verziu úvodného príhovoru v Račkovej doline:
Fil I, 9 – 11

Božia láska je nezaslúženým darom. Prijmime dar lásky s vďakou a za každých okolností ho rozvíjajme. Tu je modlitba apoštola Pavla: ***„A za to sa modlím, aby sa vaša láska vždy viac a viac rozhojňovala."*** Rozhojňovanie Božej lásky začnime u seba. Veď k tomu je každý z nás osobne pozvaný: „..s bázňou a chvením pracujte na svojej spáse..." Neporovnávajme sa, ani nech sa nikto nechváli, že je na tom lepšie. Dar Božej lásky je potrebné neustále rozvíjať. Rovnaká šanca pre všetkých. *Ešte som nedosiahol.* Nikdy sa neuspokojme s úrovňou lásky u seba, zostávame jej dlžníkmi. Postupujme, napredujme a milujme tak, ako si nás Pán zamiloval. Pomáhajme a slúžme si navzájom pri dosahovaní tohto prekrásneho cieľa.
Nadmieru Božej lásky sme nedostali len pre seba. Ochotne a vnímavo ju rozdávajme a šírme okolo seba. Aj keď proces odovzdávania lásky v živote je dosť komplikovaný. Nedarí sa nám to s ľahkosťou. Keď spievame: „Božia láska je ako more..." alebo v zápale duchovných zážitkov prežijeme niečo nevšedné, strhujúce, ľahučko sa srdcom naviažeme na vyznanie: „Kto nás odlúči od lásky Kristovej?" Ale to, či sme porástli v Božej láske, sa ukáže neskôr, keď budeme konfrontovaní so svojím telom. Naše telo dokáže totiž postaviť, doslova vymrštiť zábrany Božej láske. Láska sa stratí a je preč, nepôsobí! Zábrany v nás môžu byť jemné a sofistikované, každé telo, každý človek má svoju povahu, svoje osobitosti a zvláštnosti.
Je pravda, že náš starý človek zomrel s Kristom, ale presvedčivosť tejto výpovede si potrebujeme vždy nanovo overovať. Apoštol hovorí: ***„...pre Ježiša sme neustále vydávaní na smrť" (2K 4, 11); Umŕtvujte teda to, čo je vo vašich údoch pozemské" (Kol 3, 5); „... zložte hnev, prchkosť, rúhanie, škaredé slová" (Kol 3, 8).***
Starý človek je neraz načasovanou prekážkou pôsobeniu Božej lásky cez nás. Ba ešte aj vtedy, keď vieroučne vyznávame, že sme novým stvorením v Kristu, je rovnako dôležité, aby sme sa skúmali. Nepodceňujme iniciatívu starého Adama. Vynaliezavo zobúdza a podnecuje naše driemajúce ego. Prebúdza sebecké sily a chúťky, navzdory Božej dobrej, ľúbej a dokonalej vôli. Preto si pozorne všimnime a sledujme apoštolovu modlitbu: ***Modlím sa, aby sa vaša láska vždy viac a viac rozhojňovala v pravom poznaní a v každej skúsenosti, aby ste tak boli schopní rozoznávať, čo je hlavné...*** **(rozpoznať, čo je dobré a čo nie).**
A tu je jadro problému. Snaha i práca na rozhojňovaní lásky naráža na ťažkosť. Vynorili sa dve pravdy. Lepšie povedané, dvaja – medzi ktorými sa mala rozhojniť láska – jeden i druhý má svoju polohu, svoj postoj i spôsob riešenia danej otázky. Život nás učí, že hoci sú to často drobnosti, niekedy nepatrné odlišnosti, tí dvaja nie a nie rozoznať, čo je hlavné. Prebralo sa driemajúce „ego". Ani jeden si neuvedomí, že balansuje na hrane a v ohrození pokušenia. Silou-mocou si jedna i druhá strana drží svoje stanovisko. Zlý dbá len

o to, aby si každý svoj postoj aj tvrdo obhájil. Nezaujíma ho Božia spravodlivosť, zámerne sleduje prehru obidvoch. Z pokušenia môže človeka vyviesť jedine Pán. Takže, blesková obnova osobného kontaktu s Pánom je nevyhnutná. Modlitba je tou najlepšou cestou. Ale buďme realisti, kto z nás je taký pružný, ale predovšetkým pokorný, že v stave vzrušenia a presadzovania svojho „ja" sa potrebuje radiť? A kto v podobnom stave vzrušenia dokáže čistým a posväteným spôsobom zaprieť sám seba...? Potom apoštol v modlitbe pokračuje: ***„aby ste boli čistí a bez úhony pre Kristov deň."***

Domýšľajme: Čistí a bez úhony pre Kristov deň?! A čo ak práve dnes je ten deň? Ale my sme sa rozhádali! Došlo k čelnému nárazu, už nie sme bez „úhony"?! Zavŕšime tento deň hnevom? Otázka siaha hlbšie: alebo napriek „úhone" budeme pokračovať v ústrety Pánovi, hoc aj ako stroskotanci? Áno, je možné pokračovať, ale len v pokore, na kolenách, v čistote vyznania a vzájomného odpustenia. Rozum sa bude brániť a hľadať iné riešenie. Ale sme presvedčení, a Božie slovo nám to potvrdí, že za žiadnu cenu nesmieme premárniť Božiu lásku. Láska ešte nenaplnila Boží program, chce ho zavŕšiť ovocím spravodlivosti, na slávu Božiu: ***„Naplnení ovocím spravodlivosti, doneseným skrze Ježiša Krista, na slávu Božiu."***

Rozhojnená láska, ktorú sme štedro dávali, o ňu bojovali v pokušení, nesie a naplní nás ovocím spravodlivosti. Je to veľkolepé dielo Pána Ježiša Krista a úžasný dôsledok účinkujúcej Božej lásky cez nás. Tam, kde hrozilo, že nastanú konflikty, sváry, bolesti a rozchody, sa nebeské spája s pozemským. Napĺňa sa a je vypočutá modlitba Pánova: „Otče náš, ...staň sa tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi." Stalo sa, Láska neprestala, rozhojňuje sa a srdcia prežívajú ohromný zážitok Božej slávy.

J. Stupka

Sestra Boženka Kováčová odišla k Pánovi

Dňa 21. júla 2015 vo veku 96 rokov odišla sestra Boženka Kováčová do nebeského domova.

Bola živým svedkom o Láske Božej vo svojej rodine, v zbore aj mimo neho. Kým jej slúžil zrak, udržiavala bohatú korešpondenciu s viacerými priateľmi, s ktorými prišla do styku pri svojich častých pobytoch v nemocnici i na liečení.

Vyrastala v roľníckej rodine so šiestimi súrodencami, kde dennou náplňou bola práca na poli a v hospodárstve. Po absolvovaní obchodnej školy v Kežmarku pracovala ako účtovníčka v továrni na remeň v Lipt. Mikuláši, ktorej majiteľmi boli židia, a cez druhú svetovú vojnu všetci zahynuli v Osvienčime.

Rodina bola evanjelická, kde sa síce pravidelne čítalo Písmo Sväté a spievali sa nábožné piesne, ale o znovuzrodení nevedela. Keď sa vydala do rodiny Kováčovcov v Ondrašovej a navštevovala zbor BJB v Lipt. Mikuláši, otvorila svoje srdce dokorán pre svojho Spasiteľa s nevšedným zápalom, ktorý ju neopúšťal do konca života.

Bola veľkou modlitebníčkou v Košiciach i v Lipt. Mikuláši. V živote prešla mnohými skúškami, ktoré ju nezlomili, pretože uverila, že milujúcim Boha všetky veci napomáhajú k dobrému. Prvé dieťatko sa jej narodilo a zakrátko zomrelo počas druhej svetovej vojny. Pochovať ho mohli až po ústupe frontu. Zakrátko sa narodila dcéra Drahuška, po nej ďalšie dieťatko, ktoré si Pán ako 8-mesačné odvolal do večnosti. Nakoniec sa narodili dvojčatá – chlapci Janko a Dušan.

Prišli 50-te roky spojené s tvrdým protináboženským režimom a so znárodňovaním. Postihlo to aj rodinu Kováčovú. Museli opustiť nielen betonársky závod v Ondrašovej, ale aj sa vysťahovať z rodinného domu, v ktorom bola následne zriadená materská škola. Manžel bol neprávom odsúdený na 2,5 roka do väzenia spolu s kazateľmi našej cirkvi. Domov sa vrátil s podlomeným zdravím a zakrátko zomrel vo veku 59 rokov. Sestra Boženka musela prevziať povinnosť živiteľa rodiny, musela sa postarať o tri malé deti a manželovu mamičku, ktorá s nimi žila v jednej domácnosti.

Dlhé roky pracovala pri obsluhe benzínového čerpadla, čo sa nepriaznivo prejavilo na jej zdraví. Napriek ťažkému životu bola nadšenou kresťankou. Pána Ježiša si zamilovala v mladosti aj vplyvom prekypujúcej lásky vo svojej novej rodine a v bratsko-sesterskom obecenstve mikulášskeho zboru.

Pred 27 rokmi prišla bývať do rodiny svojej dcéry do Košíc, kde cez jej život a modlitby prijali mnohí Božie požehnanie. Pán skúšal jej život mnohými chorobami, ktoré vyvrcholili v poslednom čase a boli príčinou jej túžobne očakávaného odchodu na večnosť.

Sme vďační Pánovi za jej požehnaný život.

Dcéra Draha s manželom

Jiří Pohl u Pána

Odešel z časnosti na věčnost dva a půl měsíce po smrti své maminky, Milady Pohlové. Celá rodina byla téměř od počátku 20. století čelnými představiteli a pracovníky vinohradského baptistického sboru v Praze.

Jiří Pohl se narodil 17. dubna 1950 manželům Miladě a Rudolfovi Pohlovým v Praze na Vinohradech. Tam strávil šťastné dětství a dospívání spolu s mladším bratrem Milanem. Po maturitě v r. 1968 byl přijat ke studiu na Fakultě všeobecného lékařství University Karlovy, které ukončil promocí v r. 1974. Nastoupil na II. interní oddělení nemocnice v Kladně, protože v té době nemohli absolventi medicíny s trvalým bydlištěm v Praze nastoupit do zaměstnání v pražských nemocnicích, alespoň jeden rok museli pracovat mimo Prahu. Kladenské nemocnici zůstal Jiří věrný celý svůj život, nejprve na interně, krátce na nukleární medicíně, pak se věnoval sportovcům a před 20 lety (v r. 1995) začal pracovat na oddělení tuberkulózy a respiračních nemocí.

V r. 1973 se oženil s Danielou Mathauserovou, dcerou přátel ze sboru. Obě rodiny se dlouhá léta přátelsky stýkaly. V r. 1975 se jim narodila dcera Petra, v r. 1978 syn Radek. Jiří byl výborný otec, i když přísný, ale spravedlivý a vždy ochotný pomoci. Manželství trvalo téměř 42 let, přes problémy všedního života bylo krásné, plné lásky, vzájemné úcty a porozumění.

Jiří se stal členem sboru Bratrské jednoty baptistů na Vinohradech v r. 1972. Aktivně se účastnil sborového života. Několik let byl členem staršovstva. V době, kdy probíhala první přestavba modlitebny, se účastnil také manuálně mnoha prací při stavbě. Sloužil i při Památce večeře Páně jako diakon, někdy vedl modlitební chvíle před shromážděním.

Jiří byl velmi všestranný, měl mnoho zájmů a znalostí v různých oborech – historii, archeologii, astronomii, miloval četbu, hudbu, přírodu, také výborně fotografoval. V posledních letech se věnoval i genealogii.

Zůstanou nám všem vzpomínky na jeho úžas-

nou povahu, lásku, přátelství, porozumění, starostlivost, humor. Rozdával klid, pokoj i dobrou náladu a pohodu i v době nemoci. Zákeřná nemoc se objevila v posledních 13 letech. Bojoval s ní statečně a v soukromí, takže o jeho problémech věděli jen ti nejbližší. Poslední tři měsíce života byly těžké, ale strávil je doma v klidu. Pouze na poslední půlden byl převezen do nemocnice, kde 23. dubna 2015 (několik dnů po svých 65. narozeninách) zemřel, podle svědectví lékaře, který byl v tu chvíli u něj, tiše a s úsměvem na rtech.

Daniela Pohlová

Viera a rakovina - kniha Karen Allenovej

„…aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci.“ (1. Korintským 2, 5)

To slovo na R… RAKOVINA.
Iba ťažko som samu seba prinútila to vysloviť. Mám rakovinu.
Ako sa to mohlo stať? Vždy som bola taká zdravá. Čo teraz robiť?
Zomriem?
A čo moja rodina?
Bude môj svet niekedy znovu normálny?

Toto boli myšlienky a otázky, nad ktorými som premýšľala, keď mi diagnostikovali rakovinu prsníka. Vedela som, že ma budú liečiť špičkovou technikou, no to mi nestačilo. Potrebovala som viac než to, čo mi vedeli ponúknuť lekári. Potrebovala som neustále uistenie, pokoj a nádej. Na to existoval len jeden spoľahlivý spôsob: rakovine som musela čeliť s vierou.
Približne jeden z troch ľudí sa v priebehu svojho života stretne s rakovinou. Je veľká pravdepodobnosť, že aj vy poznáte takého človeka. Mnoho kníh sa snaží poskytnúť pomoc a útechu, ale kniha ***Viera a rakovina*** je biblický kurz, ktorý pomocou Biblie pomáha čeliť realite rakoviny a pritom prehlbuje čitateľovu vieru.
Či ste v stave podozrenia z rakoviny, liečby, vyliečenia, alebo na pokraji smrti, v tejto knihe objavíte biblické odpovede na otázky, ako sú napríklad: význam bolesti, útecha v krízach, zlomenosť, pravda o Božích zasľúbeniach, sloboda cez chválu, akceptácia, tieň smrti a nájdenie pokoja.
Každá z tridsiatich vierou naplnených kapitol je tvorená náhľadmi do života, biblickými pravdami a postupmi na zvládnutie úloh. Pripravte sa na to, že budete zažívať povzbudenie, vyučovanie, potešovanie a usmerňovanie. Pre lepšie porozumenie osobnej situácie sú používané odkazy na Písmo a rôzne obrazy a prirovnania. Svoje skúsenosti s rakovinou prsníka prinášam poctivo so všetkými emóciami, osobnými rozpormi a osobne overenými Božími riešeniami.
Otázky a odpovede, jednoduché cvičenia, zamyslenia a skúmanie pocitov prináša v každej lekcii čitateľovi pomoc pre prekonávanie bolesti v tomto zápase a zlepšuje kvalitu vnútorného a duchovného života.
Bez ohľadu na to, či je Kristus centrom vášho života alebo je iba vzdialeným divákom, zničujúca sila rakoviny je rovnaká. Či už diagnostikovali rakovinu vám, alebo niekomu inému, komu chcete pomôcť, toto štúdium je pre vás. Pre niekoho môže byť darom povzbudenia, pre iného inšpiráciou. Kniha ponúka na každý deň silnú dávku duchovného lieku na upokojenie v duši.

Karen Allenová

Ohlasy čitateľov

„Knihu som si objednala vo štvrtok, v sobotu som ju dostala a nevedela som sa od nej odtrhnúť. Stále som môjmu manželovi hovorila: „To je presne to, čo som cítila, tie isté biblické verše, ktoré aj mňa povzbudzovali, tá kniha je o mne!“ Doteraz som tieto lekcie vyučovala štyrikrát. V dvoch rôznych zboroch a v domácnosti. Hovoria priamo k srdcu nie iba tých, ktorí prechádzajú rakovinou, ale aj tých, ktorých sa rakovina týka nepriamo alebo zažívajú životné krízy. Je to skutočne cesta viery, ktorá duchovne povznáša vo chvíľach konfrontácie s diagnózou rakoviny a jej ťažkých dôsledkov. Toto štúdium prináša nádej, povzbudenie a pokoj. Zmenilo môj život.“

Diane K.

„Knihu som dostala krátko po tom, ako mi diagnostikovali rakovinu prsníka. Toto štúdium bolo pre mňa veľkou pomocou v prvých dňoch mojej cesty. Bolo veľmi dôležité, že som sa mohla stotožniť s autorkou v každej etape mojej cesty. Veľmi dôverne mi ukazovala, čo sa so mnou deje. Vracala som sa ku knihe znovu a znovu, aby som získala povzbudenie a odvahu. Teraz som knihu darovala ďalším, ktorým diagnostikovali rakovinu, s nádejou, že zažijú to isté povzbudenie ako ja.

T. Reidová

O autorke

Karen Allenová pracovala ako odborný pracovník pri výskume rakoviny. Žije v Birminghame v štáte Alabama v USA. Bola spoluautorkou mnohých vedeckých prác v tejto oblasti. Spolu so svojím manželom Parkerom sú už tridsať rokov. Sú bezdetní a Karen sa dlhodobo venuje chovu psov a získala certifikát pre canisterapiu. S poskytovaním tejto doplnkovej liečby navštevovala nemocnice, domácnosti a rehabilitačné centrá sedem rokov. Po prekonaní rakovinového ochorenia sa vrátila do služby a pôsobí v nemocniciach ako dobrovoľníčka. Aj keď rada písala už mnoho rokov, k tomu, aby napísala knihu, ju priviedol až jej zápas s rakovinou. Priatelia ju povzbudzovali, aby o svojich skúsenostiach, nádeji a budovaní viery napísala. Kniha **Viera a rakovina** (*Confronting Cancer with Faith*) je jej prvým knižným projektom. Karen dúfa, že táto kniha prinesie duchovnú podporu každému, kto sa stretol s rakovinou. V súčasnosti Karen navštevuje cirkevné zbory, slúži svedectvami a spevom, venuje sa prednáškam, školeniam, zúčastňuje sa konferencií, navštevuje malé skupinky žien a podporné akcie.
Knihu *Viera a rakovina* si môžete objednať na adrese objednavky@creativpress.eu alebo na www.creativpress.eu.
Počet strán: 206, cena: 12,00 €

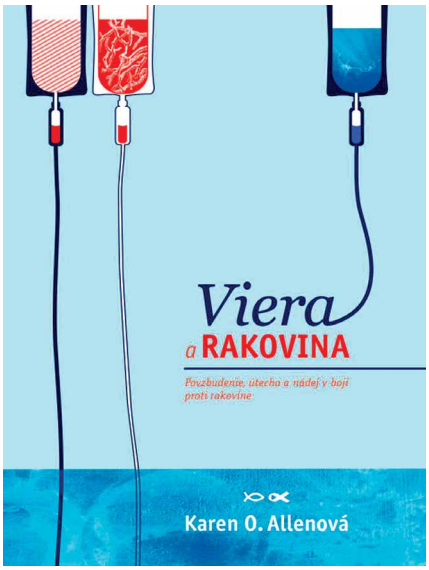

Zasílání příspěvků

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařadíme podle témat.
Články prosím, zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci řádků. Dokumenty posílejte ve formátu doc , ne jako docx. Texty na inzerci zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání apod. Fotografie pro tisk by měly být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF. Nevkládejte je do textu, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převeďte písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)!
Upozornění:
Za obsahovou a stylistickou stránku textů vydaných v Rozsévači odpovídá autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvek krátit, upravovat, případně neuveřejnit a neodpovídá za obsah uveřejněných inzerátů. Všechny články procházejí jazykovou úpravou. Příspěvky nám můžete zasílat i dříve, zařadíme je dle tématu. Děkujeme za pochopení a těšíme se na vaše příspěvky!

Konferencia pre kresťanov v zdravotníctve

Fórum evanjelikálnych kresťanov pracujúcich v zdravotníctve
14. 11. 2015, modlitebňa BJB, Banská Bystrica

Konferenciu pre kresťanov v zdravotníctve organizuje Slovenský evanjelikálny inštitút (SEVIN).
SEVIN je iniciatívou niekoľkých evanjelikálnych kresťanov, ktorí chcú verne napĺňať poslanie Cirkvi „byť svetlom a soľou zeme", a tak prinášať hodnoty a vplyv evanjelia Ježiša Krista do každej oblasti života spoločnosti. Spája nás presvedčenie, že naplniť toto poslanie je možné, iba ak budeme **verní Písmu, kultúrne relevantní a spoločensky angažovaní**. Jedným z našich cieľov je organizovať stretnutia pre veriacich ľudí, ktorí sa profesionálne angažujú v rôznych oblastiach spoločnosti. Chceli by sme ich povzbudiť, inšpirovať a vystrojiť. Preto ich chceme stretávať a počúvať, aby sme lepšie rozumeli, ako im môžeme byť bratom/sestrou.

Podrobnejšie informácie: br. Ben Uhrin, tel. č.: 0905 595 087

Adélka v novém autě

V Rozsévači č. 06 2015 jsme vydali článek o šestileté Adélce, trpící vývojovou poruchou a žádali o pomoc při řešení ve věci pořízení nového automobilu pro Adélku. V Rozsévači č. 07 2015 jsme uveřejnili poděkování dvěma dárcům (z Litoměřic a z Liptovského Mikuláše), kteří přispěli celkovou částkou 8 200,- Kč. Pomohli mamince Adélky nejen finančně, ale především ji posílili duchovně, byla velice mile překvapena. Díky tomuto příspěvku, svým naspořeným penězům a státnímu příspěvku mohla pořídit nový automobil a vozí Adélku do školy, do stacionáře a k lékaři. Ještě jednou děkuje a posílá nám fotografii, kterou zveřejňujeme. **„Překonali všechno naše očekávání: Dali sami sebe předně Pánu." (2 K 8, 5)**

Marie Horáčková

Hledáme přispívatele a nové redaktory

Naší touhou je neustále zkvalitňovat obsah Rozsévače. Proto hledáme lidi z ČR i SR, kteří by chtěli vstoupit do této služby v oblastech: Překlady zpráv a článků ze světa (z angličtiny, němčiny), krátké informace ze sborového života, zpracování tematických článků, rubrika mladých. Pokud nemáte praxi v tomto oboru, zajistíme vám zaškolení. Potřebujeme vás.
Zájemci se mohou hlásit na e-mailové adrese: rozsievac@baptist.sk

Témata příštích vydání:

Číslo **1 / 2016** - **Štedrosť - Lakomstvo**	Uzávěrka: 10. 11. 2015
Číslo **2 / 2016** - **Střídmost - Obžerství**	Uzávěrka: 10. 12. 2015

Priorita času uzávierky Tv (S)

Seriálom zameraným na odborné poradenstvo v oblasti fotografovania s následnou biblickou aplikáciou a fotosúťažou vyhlásenou v čísle 1/2015 sprevádza Vladimír Malý

Pri tomto nastavení volíme to, ako dlho bude svetlo pôsobiť na snímač. Automatika sama zvolí clonu, v závislosti od zvoleného času uzávierky. Máme plne pod kontrolou parameter, ktorý nám umožňuje rôzne zobrazenie aktuálneho motívu. Nemusí to byť len šport, ale všetko, čo sa pohybuje. Môžeme úplne zmraziť pohyb rýchlou uzávierkou (napr. 1/500 s), alebo naopak, keď chceme dať dôraz na dynamiku pohybu – (čiastočné rozmazanie pohybujúceho objektu), volíme dlhší čas uzávierky (napr.1/15 s).
Krátky čas môžeme využiť, napr. keď chceme zachytiť tečúcu vodu alebo pohybujúce sa auto. Tu je však potrebné dodržať zásadu, že okolie musí byť ostré, a preto treba použiť

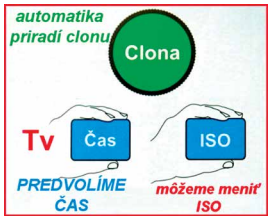

vhodný statív. ***Trocha zložitejšie môže byť zachytenie pohybujúceho sa objektu tak, aby bol tento ostrý, a pritom rozmazať pozadie. Tejto technike hovoríme panning. Výhodou digitálu***

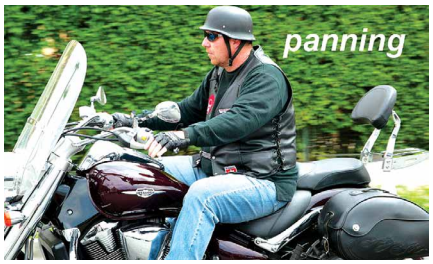

je, že môžeme skúšať a vylepšovať techniku, až kým nedosiahneme nami očakávaný výsledok.
CVIČENIE: Predvoľme si čas 1/60 s, sledujme aparátom pohybujúce sa auto s čiastočne stlačenou spúšťou (kolmo na os objektívu) a následne stlačme spúšť. Môžeme vyskúšať rôzne časy, aby bol efekt čo najväčší. TIP: *Vyskúšajme, aký čas uzávierky udržíme bezpečne z ruky. Prezrieme si maximálne zväčšenú snímku na displeji. Ak je rozmazaná, nie je to zlým zaostrením, ale pohnutím aparátu pri dlhšom čase uzávierky.* Pri širokouhlom objektíve sa dá bezpečne udržať v ruke 1/30 – 1/60 s, ale pri teleobjektíve musíme čas nastavovať na 1/250 – 1/500 s, lebo dlhší objektív ťažšie udržíme bez chvenia. Sú to len orientačné hodnoty a mnohé záleží na zručnosti užívateľa a na použitej technike. Účinne nám v tom pomáha stabilizátor objektívu (IS), pokiaľ je zabudovaný.

Kompakty a niektoré lacnejšie zrkadlovky majú možnosť alternatívneho nastavenia Tv (S), a to je symbol **ŠPORT.** Aparát volí kratšie časy, lebo sme mu napovedali, že chceme fotografovať pohybujúce sa objekty. Ak je však fotografovaný objekt málo osvetlený, aparát nám prirodzene nevyhovie, nakoľko pri maximálne otvorenej clone zvolí len taký čas, aby bola expozícia správna. Pri prednastavenom čase napr. 1/125 s sa môže stať, že nás aparát blikaním údaju clony upozorňuje, že je málo svetla. Ak vtedy zhotovíme snímku, čas 1/125 s bude

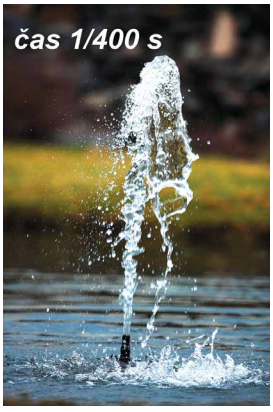

síce dodržaný, ale fotka bude podexponovaná (tmavá).
RIEŠENIE: ZVÝŠIME HODNOTU ISO – aby pri čase 1/125 s bola expozícia správna.
AUTOFOKUS – AF a režimy SNÍMANIA:
Pri pohybujúcich sa motívoch môže byť náročné správne zaostriť a pritom vystihnúť ten najzaujímavejší moment. Keď pri režime ŠPORT pripravíme spúšť, aparát automaticky nastaví zaostrovanie tak, že sleduje motív a udržuje ho ostrý. Kedykoľvek dotlačíme spúšť, pokiaľ ju držíme stlačenú, vytvára sa séria snímok. Toto všetko si pri manuálnom nastavení režírujeme sami. Môžeme voliť režim zaostrovania: **ONE SHOT –** *spúšť môžeme stlačiť len vtedy, keď bolo dosiahnuté zaostrenie, čo nám potvrdí zvukový signál, alebo sa rozsvieti zelený bod v hľadáčiku.*
AI FOCUS – *ak máme čiastočne stlačenú spúšť, aparát potvrdí zaostrenie. Ak sa statický objekt začne pohybovať, aparát to rozpozná a začne sledovať tento objekt. Spúšť môžeme stlačiť kedykoľvek. Tento režim je vhodný vtedy, keď fotografujeme striedavo statický a pohybujúci sa objekt.*

AI SERVO – *pri čiastočne stlačenej spúšti sa hneď spustí zaostrovanie a sledovanie objektu a exponovať môžeme kedykoľvek (žiadny signál o zaostrení aparát neposkytne).*
Pri týchto sledovacích zaostrovaniach máme možnosť zvoliť si ľubovoľný zaostrovací bod, alebo prenechať to na automatický výber bodu, čo je jednoduchšie (pozri kurz č.5).
Pri zrkadlovkách máme možnosť nastavenia pomalšieho alebo rýchleho snímania (napr. 2 – 10 obr/sek). Potom už len vyberáme najpôsobivejší záber. Chce to len trochu cviku a budeme mať zaujímavé momentky.

Zamyslenie
Pri fotografovaní sa zaoberáme zlomkami času. Náš život sa odohráva v čase, ktorý má ohraničenie. Narodenie a telesná smrť. Múdry kazateľ **Kaz 3, 1 - 8** píše, že všetko má svoj čas a svoju hodinu, každá vec pod nebom. Nie každému človeku je daný rovnaký počet rokov, ale každý deň je rovnako dlhý pre každého. Tých 24 hodín plynie súbežne telesný a duchovný život každého z nás. Časť dňa patrí spánku a zostávajúci čas pohlcuje naše pracovné nasadenie či iné povinnosti. Napriek mnohým technickým výdobytkom nemáme času viac, ale mnohí pociťujeme práve nedostatok času. To nie je Boží zámer pre človeka. Zvyčajne ak po niečom zatúžime, nájdeme si na to čas, aby sme to zrealizovali. O to viac by sme si mali vedieť oddeliť čas pre Boha. Najideálnejšie je skĺbiť náš telesný a duchovný život do harmonického plynutia. Ako Božie deti máme vykupovať čas a dá sa to robiť aj podľa **Ef 6, 10** – ***A tak teda, kým máme čas, robme dobre všetkým a najviac domácim viery.***

Máme pomôcť utečencom?

Európa a záplava utečencov z Iraku, Sýrie a ďalších krajín. Len nedávno sa hovorilo o **imigrantoch**, no dnes je už jasné, že títo ľudia sú **utečencami**. V strachu pred vojnou, násilím, chudobou, v obavách o svoj život a život svojej rodiny **opustili svoje domovy** a vydali sa na strastiplnú cestu do krajín, od ktorých si sľubujú **lepšiu budúcnosť**.
Názory i nálady ohľadne utečeneckej krízy sú rôzne, na Slovensku zväčša negatívne, plné emócií, strachu, ba aj nenávisti. Nedávna **tragédia v Rakúsku**, pri ktorej sa zadusilo v dodávke 71 utečencov, či svetoznáma fotka malého **utopeného sýrskeho chlapčeka** nás povzbudili k tomu, aby sme vyjadrili náš postoj k tejto téme.
Myslíme si, že neexistuje spôsob, ako rozlíšiť utečencov od migrantov. Veď otec, ktorý utiekol s rodinou, lebo jej nevie zabezpečiť jedlo a nevidí pre ňu žiadnu perspektívu, nie je len „ekonomický migrant". Je to človek, ktorý sa snaží o lepší život a budúcnosť pre svoju rodinu. Aj on je utečencom. Nie vždy však vítaným, keďže v procese azylového konania a následnej integrácie do spoločnosti poberá dávky, ktoré domáci nedostávajú.
Utečenci však **nie sú len „záťažou"** pre krajinu, v ktorej dostanú azyl. Výskumy a skúsenosti hovoria, že títo ľudia majú **motiváciu** pracovať aj na pozíciách, ktoré miestni odmietajú. Je medzi nimi množstvo vzdelaných ľudí, ktorí pracujú manuálne, ako pomocní robotníci, upratovačky. Sú jednoducho **ochotní prijať skromnejšie podmienky** pre život, nižší plat. Prínosom môže byť aj to, že ľudia z iných kultúr nás obohacujú. Spoznávame iné myslenie, spôsob života, postoje. Naše deti sa učia, že svet je plný ľudí s rôznou farbou pleti a aj s nimi môžu byť kamaráti.
Mali by sme vnímať utečencov **nie ako hrozbu**, ale ako **príležitosť**.
História nám pripomína, že za posledných 150 rokov utieklo z Uhorska a Československa viac ako milión obyvateľov. Dôvodom bol hlad, nebezpečenstvo, vojna, nedostatok príležitostí nájsť dobrú prácu, chýbala sloboda. Našich ľudí prijali napríklad aj Rakúšania či Nemci, tak ako to teraz robia v prípade „európskych" utečencov. Možno vtedy nebola situácia taká vyhrotená, ale ochota podať pomocnú ruku tu bola. A mnohí **Slováci** sú za to dodnes **vďační**. Nielen tí, ktorí sa usadili v Európe, ale aj naši krajania na vzdialenejších kontinentoch.
Státisíce občanov Slovenska žijú v bohatších západných krajinách. Len v Česku, Veľkej Británii, Nemecku a Rakúsku ich pracuje či študuje okolo štvrť milióna. To sú „ekonomickí migranti", ktorí sa jednoducho chceli mať lepšie a využiť príležitosti, ktoré nenašli v našej krajine. Tu sa natíska otázka – prečo sa obávame prijať imigrantov, keď Slovákov iní prijali? Radi by sme vám ponúkli aj pohľad z iného uhla. V Nadácii Integra vyznávame **kresťanské hodnoty,** a preto by sme chceli pripomenúť, že jednou z týchto hodnôt je prijať, privítať cudzinca v našej krajine. Oficiálne je na Slovensku vôľa prijať v obmedzenej miere kresťanských utečencov. Zdôvodnenie je také, že sme si blízki, máme spoločné hodnoty a neohrozíme tým kresťanský charakter našej

krajiny. My si však myslíme, že **kresťania**, ktorí sú ochotní prijať **len iných kresťanov**, **stratili** jednu zo základných myšlienok kresťanstva. V Biblii Ježiš hovorí, že nepozná toho, ktorý nebol ochotný prijať človeka v núdzi, aj keď sa hlási ku kresťanom.
Podľa nášho názoru si **kresťanstvo** na Slovensku **nezabezpečíme tým**, že zabránime vstúpiť na naše územie ľuďom iného vierovyznania. Na to, aby sme si ho zachovali, sa potrebujeme **správať ako kresťania**.
V tejto súvislosti vám odporúčame vypočuť si úryvok z kázne Martina Jurča, kazateľa Cirkvi bratskej v Prešove : http://www.youtube.com/watch?v=w5Edd48uwRA&sns=em
Možno sa teraz pýtate, čo prakticky robí Nadácia Integra na pomoc utečencom.
Je nám ľúto, ale v súčasnosti nemáme možnosti zbierať peniaze a efektívne pomáhať utečencom v Európe. Existujú však iné organizácie, ktoré sú na to pripravené a isto to budú robiť dobre.
Našu pozornosť by sme radi upriamili na tých, ktorí sa rozhodli **neutiecť do Európy** z rôznych dôvodov. Či už im v tom bráni nedostatok peňazí, silné väzby alebo jednoducho nemajú dosť sily na ťažkú cestu. Len na Blízkom východe žijú skoro štyri **milióny sýrskych utečencov**, v Turecku ich je napríklad **1,6 milióna**, ďalší sú v Jordánsku, Egypte, či Iraku.
V samotnej **Sýrii je takmer osem miliónov** ľudí vysídlených, to znamená, že utiekli zo svojich domovov, ale naďalej zostávajú v krajine. Je ťažké predstaviť si, že **dva milióny z nich sú deti**. Keby sme v našich štatistikách pokračovali, vrátane ľudí z Iraku, prišli by sme k číslu **16 miliónov**. To je počet tých, ktorí potrebujú pomoc. Takže hoci je „utečenecká" kríza v Európe akútna a treba ju riešiť, stále sú tu milióny núdznych ľudí za hranicami Slovenska.

Allan Bussard,
riaditeľ Nadácie Integra

V súvislosti s touto situáciou sme sa rozhodli vyhlásiť

VEREJNÚ ZBIERKU NA POMOC SÝRII

Radi by sme vás pozvali k tejto pomoci. Veríme, že zmierni núdzu ľudí, ktorí zostali doma, a predsa sú na úteku. Svoje príspevky posielajte na číslo účtu

IBAN SK50 1100 0000 0026 2747 5658
variabilný symbol: 996
Ďakujeme vám za všetky dary, ktorými vyjadríte účasť na nešťastí druhých. 100 % vašich príspevkov posielame na pomoc utečencom.

„Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!“
(1 K 15, 19)

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: M. Horáčková, J. Šindelář, Daniel Jelisejev, Martina Nedomová, Paula Turcárová, Tomáš Kováč. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.
www.christianphotos.net, Photo: © icsnaps / Dollar Photo Club, © Myst / Dollar Photo Club a archív redakcie.